

**Fogyatékkal
élők
nemzetközi
napja**

**PÁLYAMŰVEK
2016.**

Értelmi Fogyatékosok
Napközi Otthona
KALOCSA

KLEBELSBERG
INTÉZMÉNYFENNTARTÓ
KÖZPONT

Kalocsa
Kulturális
Központ és
Könyvtár

Bajai Szakképzési Centrum

Tartalomjegyzék

Nárcisz és Akela.....	3
Barátnőmnek, aki nem lát	7
A csend hangjai.....	8
A sötétség fogságában	9
A szeretet ereje.....	11
Gondolatok.....	13
A Nap mindenkire egyformán süt.....	15
Ember vagyok én is... ..	16
Egy leány rövid története.....	17
Egy versenynap a sok közül.....	18
A szeretet emberei	21
Anne harca a tolókcocsival.....	22
Semmi sem természetes.....	25
Torz tükör	29
Életem története.....	32
Egy különös gyöngyszem	35
Te is lehetnél.....	36
Ákos	37
Csak egy mosoly.....	38
Az új osztálytárs	39
Annamária	40
Érts meg!	41
Az igazság.....	42
Menekülés	47

Pályázó neve: Kontra Orsolya (5. osztály)
Intézmény neve: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Felkészítő tanár: Csókás Kinga

Nárcisz és Akela

Történetem egy szomorkás, ködös, téli reggelen kezdődött. Mindenki idegesen kapkodott, mert késésben voltak az iskolából, munkahelyről. Kintről már dudaszó hallatszott, egyre sürgetőbb. A barátnőm, Nárcisz nénikéje volt, az. Ma ő volt soron, hogy iskolába vigye a kislányt. Anyukája gyors puszit nyomott kislánya arcára és búcsút intett neki. Bár valami rossz érzés kerítette hatalmába, de elhessegette magától a kellemetlen érzést és becsukta az ajtót.

Nem sokkal később, miközben az apa dolgozott, megcsörrent náluk a telefon. Az anya szórakozottan nyúlt a készülékért. A beszélgetés után pár perccel később is értetlenül és dermedten állt a készülékkel a kezében. Nem tudta elhinni, hogy velük ilyen szörnyűség történhetett. A megyei kórházból hívták, hogy a kislánya és a nagynénje autóbalesetet szenvedtek úton az iskola felé. Mindketten súlyos állapotban vannak - visszhangzott az anya fülében az előbb hallott beszélgetés.

Lassan felocsúdott és tárcsázta a férjét, akinek már zokogva mesélte el a történeteket. A szülők azonnal autóba ültek és rohantak gyermekükhöz a kórházba. A kislányhoz csak rövid időre mehettek be, mert nem volt eszméleténél. Mindenhol kötés borította, csövek és infúziók lógtak a kislányból. A szülők számára ez nagyon ijesztő volt, hiszen még meg sem érinthették, csak halkán suttogták a fülébe, hogy nagyon szeretik és tartson ki, nem lesz semmi baj. Közben pedig kétségek között őrlődtek, hogy valóban igazat mondtak-e és tényleg felépül-e a kis barátnőm. A látogatást követően azonnal keresték az orvost, aki megnyugtatta őket, hogy csúnya törések vannak, de nincs életveszélyben egyik áldozat sem. Azonban, mondta az orvos, sajnos mégiscsak van egy maradandó sérülés. Az agy azon része sérült, ami a látóközpontot érinti. Valószínűleg a lányuk örökre megvakul. Ez a kemény mondat sokáig ott csengett a szülők fülében. A kezelőorvos azzal biztatta őket, hogy történhet még csoda és biztosat csak akkor lehet tudni, ha a kislány felébred. Ezekkel a szavakkal és egy bátorításnak szánt mosollyal hagyta ott őket az orvos. A szülők a következő napokban el sem mozdultak Nárcisz mellől. A kislány már magához tért, a kötések és infúziók száma is csökkent, de ő csak azt kérdezgette, hogy a szeméről miért nem veszik le a kötést. Nagyon zavarta és rossz érzéssel töltötte el, hogy nem lát. Mindenben ki volt másoknak szolgáltatta és egy hét után már dacosan követelte, hogy vegyék le a kötést, látni akarja a külvilágot. Az egyik kötözés alkalmával a tiltás ellenére is kinyitotta a szemét. A kislány halálra rémült, amikor rájött, hogy kötés nélkül is sötétségbe borult körülötte minden. Olyan vigasztalhatatlanul sírt, hogy behívták az édesanyját. Nárcisz a saját könnyeiben fuldokolva zokogta édesanyjának, hogy nyitott szemmel sem lát semmit. Az anya sem tudott erős lenni lánya bánatát látva, és együtt sírtak. Nem volt mód a további titkolózásra. El kellett mondani, hogy az állapota visszafordíthatatlan és sajnos ezzel együtt kell élnie. A kislány életkedve innentől látványosan megcsappant. Csak feküdt a kórházi ágyon, fájó szemeit kötés takarta.

A kislány tudta, hogy az élete végérvényesen megváltozott. A hangok ismeretlenné és félelmetessé váltak. A külvilág veszélyes és idegen volt Nárcisz számára. Csak a szobájában akart lenni, látogatót sem fogadott. Úgy érezte, hogy nem érdemelte meg ezt a csapást az élettől. Egyre borúlátóbb és kedvetlenebb lett. A szülei próbálták benne tartani a lelket, de ő sokszor inkább alvást színlelt, csak ne kelljen velük sem beszélnie. Ekkor azonban még szörnyűbb dolgokkal kellett szembesülnie, mint máskor. A szülei ilyenkor gyakran sírtak, és többször beszélgettek a lányuk kilátástalan helyzetéről. Ilyenkor legszívesebben felordított volna, hogy ő ugyanolyan gyerek, nem akar ilyen életet. De inkább csendben maradt és még mélyebbre süllyedt a bánat mocsarában.

-,Nem fogok többé látni! Mi lesz velem?- Zakatoltak reggeltől estig a fejében a gondolatok. Már-már úgy érezte, beleőrül a tehetetlen dühbe. Szemeit szúrták az el nem sírt könnyek, szívét szorította az örjítő fájdalom. Tehetetlen dühében sokszor a paplant ütötte. Mikor mély álomba zuhant az önmarcangolás után, abban sem lelt békére. Egy sötét erdőben bolyongott, ahová nem szűrődött be a fény, csak ijesztő hangokat hallott, ruháját az ágak marcangolták, mindenben elbotlott, teste sajgott a rengeteg sérüléstől. De a legszörnyűbbek mégis a gúnyos kacajok voltak. Olyan ismerősek ezek a hangok, gondolta... és rájött... Az osztálytársai, barátai, pajtásai gúnyolták ügyetlensége miatt. A rémálomból patakozó izzadságban fürödve és zokogva ébredt. Hát ez vár rám ez lesz az új életem - gondolta. Elrettentette, hogy gúnyolódások céltáblájává válhat. Ez az álom megpecsételte a vakságához való hozzáállását. Még mogorvábbá és emberkerülőbbé vált, mint előtte volt. A szülők nagyon megkönnyebbültek, hogy a kislányuk túlélte a balesetet, azonban elrettentette őket Nárcisz személyiségében végbement változás.

Félelmük sajnos beigazolódott. A mindig oly vidám kislányuk egy magába forduló, emberkerülő, világra haragudó gyermekké változott. Örökké mogorva volt. Csak a szobájában ült és hallgatta az őt körülvevő csendet. Azt sem szerette, ha szülei megzavarták magányában. Barátai is lassan elmaradoztak mellőle. Egyedül maradt sötét gondolataival, és az esőcseppek monoton kopogását hallgatta. A kislány mogorvaságát a külvilágtól való félelme, valamint az állandóan ismétlődő rémálmai táplálták. Erről még a szüleinek sem beszélt, mert félt, hogy azt hiszik, megbolondult. A világ számára idegenné és zajossá vált. A barátoktól mindennél jobban félt. Rettegett, hogy mi lesz, ha meglátják őt a fehér botjával, amint mindennek nekimegy. A régen oly természetes dolgokat idegenné érezte. Kívülállónak érezte magát. Búskomorsága a tetőfokára hágott, amikor eljött a nyár. A környék megtelt az ismerős és mégis oly elérhetetlen zajokkal. A gyerekek bicikliztek, görkoriztak. Egész nap hangos volt az utca. Soha nem okoztak hangok még ilyen fájdalmat neki. Hiszen ezekből ő mind kimarad! Nincs több biciklizés, úszás, játszótér. Dühé és önmarcangolása ismét felébredt. Sajnos mindez közvetlen környezetén, főként a szülein csapódott le. Sokszor önmaga is meglepődött, hogy hogyan tud ilyen utálatos és bántó dolgokat a szülei fejéhez vágni. Hiszen úgy szereti őket. Pedig a szülei minden áldozatot meghoztak érte. A kislány gyakran hallotta este szülei veszekedését, mert őket is felőrölte ez a mindennapi szélmalomharc. Sokszor ezért is önmagát hibáztatta. A boldog család széthullóban volt.

Apja egy nap reménykedve csempészte be Nárcisz szobájába a kis németjuhász kölyköt, Akelát. Reggel, amikor a kislány felkelt, a kutyus kissé félénken dörgölözött oda hozzá. A gyermek először riadtan sikkantott egyet, mert nem tudta, hogy mi az a nagy szörgombóc a szobájában. Mikor a kutyus újra próbálkozott, és vakkantott is hozzá félénken, az újdonsült gazdi úszott a boldogságban. A kutyus ezen felbátorodva már boldogan nyalogatta, ugrálta körül. Hónapok

óta most először nevetett, sőt sikongatott önfeledt örömeiben a kis barátnőm. A szülők úgy érezték, soha ilyen számukra becses hangot nem hallottak. Hónapok óta először látták boldognak a lányukat. Sírva borultak egymás nyakába. Végre önfeledten tudott örülni valaminek, a balesete óta először. A kutyus mindenhová magával húzta, bátorította kis barátját. Eleinte csak a szobában játszottak, majd kimerészkedtek a konyhába nasiért. Ez is nagy szó volt, hiszen eddig Nárcisz, ha akart valamit enni, csak kiáltott édesanyjának és sokszor még meg sem köszönte, amit kapott, csak mogorván lefitymálta azt. Édesanyjának ezzel sok szomorú percet és átsírt éjszakát okozott. Ezért is volt nagy meglepetés egyik reggel, amikor megjelent a kislány kutyusa nyakörvét fogva és nagy vidáman közölte, hogy mostantól a családdal szeretne enni. Akelát is egyedül etette-itatta meg. Bár sajnos egy része a földön landolt, de ezt senki nem tette szóvá neki. Nagy nehezen az új társ segítségével kimentek a házból is. Csodás volt újra labdázni, de egyben furcsa is, mivel az érzékeire kellett hagyatkoznia. Sokszor nem találta el a labdát, vagy nem tudta, hogy hová gurult. Ilyenkor kissé elkedvetlenedett. A kutyus azonban ezt rögtön észrevette, azonnal kis gazdija segítségére sietett. Megkereste és odavitte a labdát, míg máskor odavezette a kislányt a szőkevény játékhoz. Ilyenkor mindig jót nevetett a lány, a kutyus pedig örvendezve ugrálta körbe. Az együtt töltött idő csodás pillanatait nehéz elképzelni. Boldogságában kicsordult a könny a kislány szeméből, mint virágsziromról a harmatcsepp. Önfeledten játszottak együtt, és ismerkedtek egymással. Nárcisz fürdött a boldogságban. Persze a kölyök szertelensége többször vezetett apróbb sérülésekhez. De ettől a barátságuk nem sérült, kedvüket nem szegte. Egyik nap újabb kihívással néztek szembe. Közös séta az utcán, újra találkoznia kellett a régi barátaival. Régi félelmei újraéledni látszottak. A kutyus és a szülők is észrevették a gyermek arcán átsuhanó sötét fellegeket. Amikor sírva fakadt, a szülei ijedten szaladtak oda hozzá, mert nem értették a hirtelen hangulatváltozását. A kislány könnyek között mesélt a már elfeledettnek hitt rémálmáról, hogy a gyerekek kigúnyolják őt. A szülők megölelték, babusgatták, megnyugtató szavakat susogtak a fülébe. A kislány megnyugodott, de még mindig húzta- halasztotta a régi barátokkal való találkozást. Szinte ellenségnek látta őket. Az álmait valóságnak élte meg. Nagyon félt a megaláztatástól, és a gúnyolódó szavaktól. Egyik nap azonban Akela már nagyon nyugtalanul kaparászta az ajtót, nyüsztetett, bánatosan rohangu a lakásban, egyik embertől a másikig. Kölyökkutya lévén ő is hallotta a számára oly hívogató kinti zajokat, új illatokat. Nem értette, hogy miért kell csak a lakásban és a kicsi udvaron lenniük, hisz kint van a csodás, hangos, illatos, kihívásokkal teli világ. Nárcisz is megsajnálta barátját, és úgy érezte, nem lehet olyan önző, hogy önmaga miatt a barátját megfosztja a rá váró boldogságtól. Remegő kézzel nyúlt a pórázért, és lassan lenyomta a kilincset. Kérte szüleit, hogy hadd menjen egyedül a kutyával. Nem akarta, hogy bárki is a családjából szemtanúja legyen a megpróbáltatásainak. „Ez az én harcom, ezzel a lidérccel egyedül kell szembenéznem,”- gondolta a kislány. Mély sóhaj hagyta el a torkát. Elindultak. Eleinte remegett a lába, de Akela bátorította, szoroson hozzá simult, hiszen érezte félelmét, ami már szinte az ájulásba kergette a gyermeket. Az ismerős hangok, illatok, lassan megnyugtatták. Többi érzékszerve szinte átvette látása helyét. Maga előtt látta régi boldogsága színterét. Amint meghallotta régi barátnője, Nóra hangját, szinte földbe gyökerezett a lába. Azt hitte, álmodik. Régi barátnője boldogan ugrott a nyakába. Lassan a többi gyerek is köréjük gyűlt és boldogan üdvözölték Nárciszt. Elhalmozták kérdéseikkel. Ő lett a játszótér sztárja. Elmondták neki, hogy nagyon hiányzott mindenkinek, de mivel ő kifejezetten kérte, hogy ne látogassák, senki, nem mert hozzá átmenni. Még a legrakoncátlanabb gyerekek is féltőn óvták kis barátjukat. Nárcisz nem győzött csodálkozni, hogy fogyatékosága ellenére is mindenki szereti. Nincs gúny, nincs megaláztatás. A meghatottság könnyei szöktek a szemébe. A délután önfeledt játékkal, hintázással,

beszélgetéssel telt. A nap végén mindenki azon vetélkedett, hogy ki kísérje haza Nárciszt és Akelát. A legjobb barátnő lett végül a győztes és kart karba öltve hangosan kacagva sétáltak hazáig. A szülők az ablakból figyelték gyermeküket és a boldogságtól szólni sem tudtak. El sem merték hinni, hogy vége a sötét szomorú napoknak, és talán beköszönt otthonukba ismét a boldogság. A gyermek a vacsora alatt önfeledten csacsogott és vége- hossza nem volt az élmények hadának. Akela mindeközben fáradtan nyúlt el kis gazdija lába előtt és talán még el is szundikált.

Eljött az ősz, és a kicsi lány érezte, hogy otthon valami megváltozott. A szülők csendesebbek lettek, alig szóltak egymáshoz. Egyre gyakrabban hallotta, hogy szülei éles szócsatákat vívnak. Nem tudta mire vélni. Rettegés kezdte ismét emészteni kis lelkét. Mígnem egyszer csak egy este összeszedte minden bátorságát, rácsatolta Akela nyakára a pórázt, megölelte, és átsétáltak a szülői szobába. Nárcisz mély lélegzetet vett és bekopogtatott. A szülők rögtön elhallgattak, hiszen azt hitték, gyermekük már régen alszik. Apukája nyitott ajtót. A kislány nem kertelt, nekik szegezte a kérdést:

- Miért veszekedtek napok óta? Talán már nem szeretitek egymást, vagy engem? A szülők összenéztek, majd felkacagtak. Nárcisz értetlenül nézett rájuk. Apa és Anya gyorsan átölelték gyermeküket és hamar megnyugtatták. Elmesélték neki, hogy semmi probléma nincs, csak nem értenek egyet egy kérdésben, és most ha már úgyis itt van, döntsön ő, az ő kis barátjáról van szó. Édesapa szeretné, ha Akelát kiképeznék vakvezető kutyának és a kislány így még önállóbb lehetne. Anya azonban ezzel nem értett egyet, mert nagyon féltette gyermekét. Szerinte most minden jó így, ahogyan van. Attól is tartott, hogyha a kutyus elkerül gyermeke mellől, a kislány ismét visszazuhan a mélabúba. Nárcisz gondolkodóba esett. Ez tényleg nagyon nehéz kérdés.

- Hiszen - mondta apa -, Akelát 3-4 hónapra el kell vinni kutyakiképzőhöz. Ez a gondolat elborzasztotta a kislányt. A másik részről vonzotta a még nagyobb önállóság.

- A teljesebb élet reményében bevállalom a különletet - mondta könnyekben kitörve Nárcisz. Apa 2 nap múlva elvitte Akelát a kiképzőhöz. A két jó barát nagyon nehezen tudott egymástól búcsút venni. Apa 2 óra múlva ért haza és boldogan mesélte, hogy egy nagyon kedves hölgy lesz a tréner Akelának és csodaszép környezetben van a kutyusok kenelje. Aznap a kis virgonc még ismerkedik a környezetével és holnap kezdődik a kiképzés. Látogatni sajnos nem lehet, mondta apa, mert kiköktentjük a munkából, de naponta telefonálhatunk, hogy halad a kiképzéssel. Minden nap jó híreket kaptak.

A hosszú távollét után újra találkoztak. Akela nagyobb lett, és rendkívül boldog, hogy ismét találkozhatott kis gazdájával. A kislány szóhoz sem jutott, amikor meglátta már nem is olyan kicsi barátját. A kutyus is sutba dobott minden tanult jó modort, össze – vissza nyalta kis gazdiját. Olyanok voltak, mint két bohókás kis kölyökkutya. Soha nem gondolták volna, hogy a mindig csintalan kiskutyából egy felelősségteljes társ lehet. Persze azért a játéknak is megvolt a helye. Otthon az udvarban ismét az a felszabadult kutyus volt, mint régen. Nárcisz végre boldogan tudott elaludni, mert magához ölelhette négy lábú társát.

Az időközben vakvezető kutyává vált Akela nagyon odafigyelt arra, hogy merre és hogyan vezeti kis barátját. Sok – sok lehetőség nyílt meg előttük. Szorosabb lett köztük a kapcsolat, mint valaha. Ezt nevezhetjük a boldogság napjának, és egy boldog, új élet kezdetének.

Pályázó neve: Felnagy Miléna (6. osztály)
Intézmény neve: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Géderlaki Szent László Általános Iskolája
Felkészítő tanár: Katonáné Kovács Krisztina és Kasi Boglárka

Barátnőmnek, aki nem lát

Tudod, milyen a szivárvány?
Mint a szívedben égő napsugár.
Tudod, milyen a fénylő nap?
Mint a lelkedben izzó akarat.

Aki mindent lát, jó annak
Aki mindent lát nem tudja
milyen a vak.

Sötétben élni, magányosan
Soha nem tudni, milyen a világos nap.

Így éltem én, míg
Jött egy kislány, barátnőm lett.
S megmutatta nekem az életet.

Érzed te az ízeket? – kérdezte
Érzed te az illatot? – tervezte
velem az általam láthatót.

S elmondta, a kék olyan,
mint hideg éjszaka a fázós kéz.
A piros, mint meleg puha ág
Mint szívedben tiszta vágy
Vagy mint a paprika, chili íze
a szádat mardossa.

A sárga, mint a méz édes íze.
Mint méheknek szorgos keze.
A zöld, olyan, mint a zöld tea íze
Fanyarsága járja át a szíved.
A barna az egy komor dolog
Barna a fahéj, a toboz, a
mackóm bundája...

Érzed? a kezed simogatja puhaságát.
Megsimítlak én is, mert kedvellek
S tudom, ha te nem is látsz,
éppúgy szereted az életet.

Kell egy barát ki melléd áll,
Ki segít látni a tegnapot és holnapot,
Ahol te is elképzeld, a
vágott világot.
Ahol te is oly értékes vagy mint én,
Ki látom a színeket, érzem a fényeket.
Csak veled együtt értékes az élet.

Pályázó neve: Felnagy Miléna (6. osztály)
Intézmény neve: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Géderlaki Szent László Általános Iskolája
Felkészítő tanár: Katonáné Kovács Krisztina és Kasi Boglárka

A csend hangjai

Csend van bennem
Rád emlékezem
Arcod szépségét
Felemlégetem.

Csend van bennem
Hallom hangodat
Furcsán, elnyújtva
Mondom a szókat.

Csend van bennem
Jól tudom hallod
Miért nem figyelt rád
Mindenki, ki tudott.

Csend van bennem
Miért nem beszélsz?
Jól tudtuk, szenvedsz
Barátot nem lelsz

Csend van bennem
Bánom életed
Vissza nem jöhetsz
Barátot, hogy lelj.

Csend van bennem
Rád emlékezem
Érték, kedvesség
Elment te veled.

Pályázó neve: Hus-Nagy Zselyke (5. osztály)

Intézmény neve: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Felkészítő tanár: Csókás Kinga

A sötétség fogságában

Különleges kapcsolat van köztem és édesanyám között. Ő mesélte...

Nagyon várták édesapámmal együtt az érkezésemet. Egy hideg téli napon bizonyosodtak meg arról, hogy úton vagyok. Azonnal elkezdtek tervezgetni a gyerekszobát, szép babaholmikat vásároltak. Ahogy teltek a hetek, hónapok és eljött a tavasz, édesanyám rengeteg időt töltött a szabadban, miközben szeretettel beszélt hozzám és sokat énekelt nekem, becézgetett a hasán keresztül.

A forró nyár után beköszöntött a szelíd ősz, eközben, ahogy anya hasa egyre nőtt, úgy az izgatottság is egyre fokozódott bennük. A vizsgálatokból kiderült, hogy lány leszek. Nagyon örültek neki és csak egy dologért imádkoztak, hogy egészséges legyek.

A gyerekszobában lassan minden a helyére került. A virágos szőnyeg mesebeli érzést keltett, a polcokon a játékok vidáman mosolyogtak. A kis rácsos ágyban egy süni mintás ágynemű és egy rózsaszín ruhás maci várta jöttemet, fölöttük egy polcon képes mesekönyvek sorakoztak. A színes függönyön áthatoló napfény a ruhásszekrényre sütött, amiben gondosan összeválogatott ruhák lapultak: anya által kötött pici sapkák télire, kis kabátkák, nadrágok őszre, és csinos ingecskék nyárra. A falakra mesefigurás képek kerültek, a mennyezeti lámpa, akárcsak a többi bútordarab, fából készült, és egy sárga virágot formázott, amelyről színes pillangók lógtak alá, olyan érzést keltve, mintha egy darabka természet költözött volna a szobába.

Születésem után hatalmas boldogság költözött a családba. A rokonok elhalmoztak minket ajándékokkal, tanácsokkal. Mindenki meghatódva, örömkönnnyektől párás szemekkel nézett rám, mikor meglátott. Én nagyon rémült voltam, nem tudtam elképzelni, kik ők, miért vannak itt és mi ez a zajos nyüzsgés körülöttem. Aztán amikor elmentek, megnyugodtam. Édesanyám megetetett és miután elaludtam, sokáig álltak az ágyam mellett, gyönyörködve álomtól kisimult arcocskámban. Büszkék voltak rám... Úgy érezték, ez maga a csoda.

Szüleim minden mozdulatomat lesték, de sajnós édesanyám pár hét után aggasztó jeleket vett észre: nem követtem szememmel a keze mozdulatait.

Iszonyú félelem bénította meg őket: lehet, hogy nem látok?!...

Az orvosi vizsgálat igazolta szörnyű feltételezésüket: vak vagyok, és soha nem fogok semmit látni. Sírva vittek haza, ahol sokáig csak álltak szótlanul, egymást átölelve. Úgy érezték, az idő megállt. Olyan problémával szembesültek, amire nem voltak felkészülve és szinte megoldhatatlannak tűnt számukra. Aztán hirtelen beborult az ég, zúgni kezdett a szél, esőcseppek kopogtak a tetőn. Sírt az ég.

...Ha lehet, még jobban szerettek... Igyekeztek mindennel körülvenni, megkönnyíteni az életemet. Először mindenáron a gyógyulás útját keresték, később rádöbrentek, hogy ez a tény megváltoztathatatlan, így kell az életünket elfogadni és széppé tenni.

Ahogy növekedtem, rengeteg időt töltöttünk a szabadban. Tapintás, szagok, illatok és hangok alapján próbáltam tájékozódni, a szüleim magyarázatai alapján elképzeltem a színeket, a formákat. De nagyon fáj, hogy semmit sem látok a világból, a természet szépségeiből, az emberek arcából. A szüleim és barátaim által elmondott dolgokból próbáltam ezeket elképzelni, a sötétségen keresztül a színeket „meglátni”.

Az „anyaillat” a szeretetet, az „apaillat” a biztonságot jelentette.

4 évesen mentünk először a szüleimmel az állatkertbe, ahol sok érdekes hangot hallottam. Volt köztük mérges, szomorú, vidám és érdeklődő. Némelyiktől nagyon megrémültem, ilyen volt például az oroszlán üvöltése, vagy az éles hangú madár károgása. Figyeltem az apró mozzanatokra, zörgésekre, melyek elvegyültek az emberi beszédben. Nagyon szerettem a vadasparkba járni, nemcsak a sok érdekes hang miatt, hanem azért, mert az állatsimogatóban meg is tudtam érinteni ezeket az élőlényeket. Rövid időn belül felismertem tapintásról és hangról, hogy milyen állat közelében vagyok. Az énekesmadarak trillázása gyönyörű volt, a nyuszi bundája bársonyos, mint a selyem. A virágos-fás kertben jobbnál jobb illatok szálltak a levegőben, melyekkel nem bírtam betelni. A hullóházban persze mindig orrfacsaróan bűdös volt, de hát ez is hozzátartozik az állatokhoz.

Óvodás koromban összebarátkoztam a tizenéves szomszéd lánnyal, aki sokat segített nekem, játszott velem, tanítgatott, és néha vigyázott rám.

Kaptam egy fehér botot, ami jelezte a többi embernek, hogy vak vagyok, és jobban oda kell rám figyelni.

Később speciális iskolába kerültem, ahol a látássérülteket tanítják. Elsajátítottam a Braille-írást, legkedvesebb elfoglaltságom az olvasás lett. Sok könyvet elolvastam, de a kedvencem az „Én így szeretem az életem” című, vak kisfiúról szóló könyv volt, aki nem érezte magát másnak, mint a többi ember, és nem rágódott azon, hogy nem lesznek barátai, vagy nem tud teljes életet élni.

Az iskolatársaimmal, akik egyben sorstársaim is, nagyon jó volt a kapcsolatom. Mindenben segítettük egymást, ha valakinek rossz volt a kedve, igyekeztünk felvidítani őt, mert hiszen vannak rossz napok sajnos, még egy egészséges ember életében is, és ilyenkor nagyon kell egy támogató kéz, egy segítő szó...

Tizedik születésnapomra kaptam a szüleimtől egy kiképzett vakvezető kutyát, Morgót, akivel nagyon megszerettük egymást, sokat játszottunk együtt, rengeteget segített a napi feladataim ellátásában és a közlekedésben.

Amikor csak tehettem, a természetben barangoltam szüleim és Morgó kíséretében. Imádtam a fákat, a virágokat, a lekaszált fűt és az őszi avar illatát. Megnyugtató a természet. Minden évszak másképpen volt gyönyörű. Még a hideg tél sem vette el a kedvemet, imádtam szánkózni, Morgóval a hóban hemperegni.

...Mégis... nagyon nehéz elfogadni ezt az állapotot, de így is meg kell tudni, találni a jót az életben, és én minden örömmel ezen vagyok.

Szeretem az életet... és hálás vagyok a környezetemnek a sok segítségért.

A legjobban az bánt, hogy egy percig sem láttam és soha nem fogom látni a szeretteim arcát, akiket mindig magam körül érzek, még akkor is, ha nincsenek velem.

Pályázó neve: Dusnoki Szabolcs (7. A osztály)
Intézmény neve: Kalocsai Eperföldi Általános Iskola
Felkészítő tanár: Pecznikné Kákonyi Erika, Palásti Nóra

A szeretet ereje

Az én történetem egy távoli gyönyörű világban kezdődött, hol rengeteg birodalom terjeszkedett. E gyönyörű és hatalmas birodalmak közül is kettő kiemelkedett, ez volt az Éjjel császársága és a Nap királysága. Ez a kettő volt világunk legnagyobb, legszebb és legerősebb birodalma, de nem tudták eldönteni melyikük méltó világuk kormányzására. Ezért háború dúlt éjjel s nappal. Senki se tudott véget vetni a háborúnak egészen idáig. Ugyanis egy jóslat látott napvilágot, mely elmondta, hogy mindkét országba születni fog egy királyi gyermek, aki véget vet a háborúnak. A Nap királynak egy lánya „Hajnal”, az Éjjel császáranak egy fia „Est” született. Teltek múltak az évek és a két gyerek felcseperedett, mit sem tudva a véres háborúról. Egyszer Hajnal lovagolni ment testőrség nélkül a királyi erdőbe, de hogy szavamát össze ne keverjem a két birodalom egymás mellett feküdt. Szóval Hajnal egyedül lovagolt ki éjjel a királyi erdőbe. Ment-ment egyre beljebb, de nem vette észre, hogy átlovagolt az Éjjel császárságának az erdejébe. Egy idő után már kezdte kapizsgálni, hogy rossz helyen van, úgyhogy gondolta visszafordul. De merre is van a vissza?

- Hivatalosan is eltévedtem! – gondolta. Majd egyszerre zajra lett figyelmes az egyik szemközti bokor felől. Lova ettől megijedt, ledobta Hajnalt a hátáról. Hajnal elájult, a lova pedig elvágtatott az erdő sűrűjébe. Amikor kinyitotta aranybarna szeméit egy égszínkék szempár nézett vissza rá kedvesen mosolyogva. A hercegnő riadtan felpattant és rémülten kérdezte: - Hol vagyok? Mi történt? Te ki vagy?

- Az Éjjel palotájának ezüst pavilonjában. Megijedtél tőlem miközben vadásztam, leestél a lovadról és bevitted a fejed. Én pedig Est vagyok. De legközelebb, ha lehet, kicsit kevesebb kérdést tegyél fel egyszerre - mondta a kedvesen. Ezután Hajnal is elmondta, hogy kicsoda és hosszas séta közben elbeszélgették a délutánt. Amikor észbe kaptak - hogy mennyi idő eltelt - akkor Est hazakísérte Hajnalt. Elbúcsúztak és este mindketten úgy tértek nyugovóra, hogy a másikkra gondolva aludtak el. Egy éven keresztül minden délután úgy telt el, mint ezen a napon. Egy év elteltével Est végre kimondta a mindkettőjük által már nagyon várt kérdést:

- Hajnal! Hozzám jössz feleségül? Egy hónappal később elült a csatazaj, és helyette a menyegzői dal csendült fel. De már nem úgy ünnepelték a menyegzőt, mint az Éjjel császársága és a Nap királysága, hanem egyesülve: Esthajnal Birodalom. Kilenc hónap elteltével gyermekük született. Ahogy Est meglátta fiát, szeméből a csillogás elhalványult és a düh tüze lobbant lángra helyette. Szó nélkül kiviharzott a szobából és egy napig senki se látta. Csak a következő nap ebédjén került elő. Most se szólt egy árva szót sem csak hosszasan maga elé nézett, viszont amikor Hajnal behozta a jobb kar nélküli Félixet, az apa ismét csak elrohant. Egyik este Hajnal már nem bírta tovább, és titokban követte a férjét egy szentélyszerű szobáig. Ott pedig ezeket a szavakat hallotta:

- Istenem, miért versz engem ezzel az életképtelen gyerekkel?! Miért kell elviselnem ezt a csúnya valamit... Hajnal már nem bírta tovább hallgatni, és könnyeivel küszködve elrohant. Viszont ez a lelki sérülés nagyobb volt, mint bárki gondolta. Hajnal ebbe belebetegedett. 3 év elteltével már a lábait sem bírta megmozdítani. Az állapota olyan súlyos lett, hogy az élete forgott kockán. Ennek ellenére gyermekét minden reggel mosolyogva fogadta, ha odabújt mellé az ágyába. Férje néha egyszer-egyszer megcsókolta homlokát és kedves szavakkal illette, de sajnos ezek a szavak már nem értek annyit, mint azelőtt. Mert már tudta férje mit gondol drága gyermekükről és ez jobban fájt neki, mint ezer rózsatövis szúrása egyszerre. Ezt viszont

senkinek sem mondta el. Ez idő alatt Félix megtanult ugrálni, futni és játszani is. Csak beszélni nem tudott még. Neki az volt a normális, hogy nincsen jobb keze, mit sem sejtve hogy ő testileg fogyatékos, de ha tudta volna, akkor is azt mondaná, hogy így is lehet boldogan és gondtalanul élni. Az anyuka állapota olyan súlyos lett, hogy egy gyógyerejű medencébe, a Megtisztulás Vízébe kellett vinni, ami abban az erdőben volt hol hajdanán megismerkedett a férjével. Mielőtt útnak indult Hajnal elmondta Estnek, hogyan kell gondoznia Félixet. Az apa szomorúan engedte útnak, mert kettesben kellett maradnia fiával. Pár nappal Hajnal indulása után Est szobájában dolgozott mellette pedig Félix játszott a szőnyegen. A játék közben a kisfiú felmászott az ablakba és ott folytatta mackójával a játékot, de elvesztette egyensúlyát, nem bírt megkapaszkodni és leesett. Az apja rá sem hederített, a gyerek meg csak sírt és sírt. Végül az apja csak annyit mondott: - Maradj már csöndben! Erre a fiú életébe először megszólalt:- Apa segíts! Az apa csak most érezte meg, hogy akár beteg akár nem akkor is az ő fia és akár mi is történik, segítenie kell neki. Úgyhogy felállt gyorsan, odament Félixhez felsegítette és azonnal elvitte az orvoshoz. Az orvos pár perc vizsgálódás után azt mondta:- Uram, ha kicsit később veszi fel a földről, akkor a másik keze is használhatatlan lesz, mert lebénul. Az apa hazavitte megsérült kisfiát ápolgatta, szeretgette és esténként mesét olvasott neki. Majd amikor meggyógyult megtanította lovagolni, zongorázni, bukfencezni és még sok dologra. Mikor Hajnal testileg felgyógyulva, de lelkileg még mindig sérülve hazatért akkor örömmel látta, hogy Est boldogan játszik fiával. Mikor Est a játékból feltekintve meglátta Hajnalt, azonnal bocsánatot kért a fiáról eddig alkotott véleményéért. Az egyik este Hajnal megint követte férjét a szentélyszerű szobába, de most nem méltatlan szavakat hallott, hanem hálás mondatokat Isten felé. Amiben elmondta, hogy attól senki sem gyáva, értéktelen vagy épp buta, mert valamilyen hiányossága van.

Pályázó neve: Jakab Loréna (7. A osztály)
Intézmény neve: Kalocsai Eperföldi Általános Iskola
Felkészítő tanár: Pecznikné Kákonyi Erika, Palásti Nóra

Gondolatok

Engem eddig nem érdekelt bármely testi és szellemi fogyatékoság kivéve az utóbbi időkben. Soha nem volt alkalmam megismerni ilyen állapotban élő embertársaimat. Mostanában olyan hatások értek, hogy olvasgatok a témában. Pontosabban az autizmusról, az Asperger szindrómáról.

Nos, amit nem tartok furcsának, hogy nem tudnak szemkontaktust létre hozni, márpedig ha sikerül nekik, akkor is egy röpké pillanatra. Persze van, aki hosszabb időre tud szemkontaktust teremteni, de a kutatók szerint csak úgy tudnak, ha átnéznek beszélgető partnerükön, úgy tesznek, mintha ott sem lenne az adott személy. Én sem tudok szemkontaktust teremteni, kellemetlenül érzem magam, ha beszélgető partnerem a tekintetével arcomat fürkészi, vagy csak szimplán a szemembe szeretne nézni.

Hanghordozásuk általában rossz, furcsán képzik a hangokat. Ez is meglepő volt számomra, szerintem megegyezik a miénkkel.

Arcmimikájuk rossz, vagy nem tudják használni. Mások arc-mimikáját sem ismerik fel, ha mégis, sok idő kell hozzá, amíg megtanulják, hogy mi mit jelent. Ezt a videóból látva, gondolom, mutogatással helyettesítik egyesek.

Gyermekként érdeklődési körükben lehetnek apró zsenik, és ez az érdeklődési kör általában felnőtt korukig ugyanaz marad. Hosszadalmasan tudnak az adott érdeklődési körükről beszélni, vagy az adott témáról (figyelmen kívül hagyva azt, hogy beszélgető társait érdekli vagy sem).

Ami számomra érdekfeszítő, furcsa, érdekes az az, hogy nem tudnak kapcsolatot teremteni, nem látják értelmét annak, hogy beszélgessenek egy számukra idegen emberrel. Nem érti, hogy miért kell játszania gyermektársaival. Szókimondóak, amit éreznek, gondolnak nyíltan kimondják, mit sem értve azt, hogy mások miért sértődnek, bántódnak meg mondandójukon. A viccet nem értik, de nem csak a vicc tartalmát, csupán a létezését sem. Számomra ez mind érthetetlen tény róluk, Asperger szindrómásokról.

Amit különösnek találtam még azt, hogy ami számunkra alapvető szabály, azokat nekik egyesével meg kell tanítani. Általában nem illemtudóak, nem tudják az íratlan szabályokat betartani. Nem biztos, hogy jól értelmeztem, amit olvastam, ha igen, badarságnak találom ezeket.

Az ajándékozásnak nem látják értelmét, általában nem ajándékozzák meg szeretteiket ajándékokkal. Ha mégis, valami furcsa, kicsit sértő, figyelmetlen ajándékot kap az illető.

Persze ezeket általánosságban írtam az autistákról. Sokfajta wikipédiával találkoztam, szakvéleményeket, könyveket olvastam a neten. Őszintén szólva, nem értem, hogy miért titulálják őket másnak, mint mi. Nem úgy írnak és beszélnek róluk egyesek, mint egy emberi lényről. Mintha valami más fajról lenne szó. Én úgy vélem eléggé sértő, bántó számukra az, hogy így írnak róluk. Érzéketlen embereknek mondják el őket, ami felháborító, egyértelműen vannak érzéseik, csak másképp fejezik ki őket, másképp mutatják. Nyilván így is elég nehéz

nekik. Azért mert másképp reagálnak dolgokra, ők is éreznek, ők is boldogok, szomorúak. Mellesleg nem értem azt sem hogy, miért kell csoportokba besorolni az embereket akár a megjelenésük, viselkedésük alapján.

Mikor még fiatalabb voltam, akkor már olvastam erről az állapotról, de akkoriban nem igazán tudtam értelmezni azt, amit az Asperger szindrómával élő emberről, történeteikről írtak. Nem tudtam értelmezni az állapotot, sokáig a nevét sem tudtam egészen pontosan. Viszont mostanában egyre többet érdeklődöm róluk, ennek a pályázatnak hála. Azt hiszem, később szeretnék majd Asperger szindrómás gyerekekkel, felnőttekkel foglalkozni gyógypedagógusként.

Pályázó neve: András Áron (12. B osztály)
Intézmény neve: Bajai Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája
Felkészítő tanár: Tamás Dóra

A Nap mindenkire egyformán süt

Pecséket viselek, de magam sem értem miért,
Tán a testemen lévő feltűnő hibáimért?
Megtévelyesnek, pedig nem is ismernek,
Ám nem vagyok más... csak egy ugyanolyan kisgyermek.

Bántanak, pedig nekik én nem ártottam,
Kinevettek, mikor eléjük állottam,
S ráeszméltem, hogy én nem ezt álmodtam,
Hogy én csak fekszem könnyeimmel ázottan.

Én sem születtem másnak belül, mint a többiek,
Nekem sem jár semmi más, mint a többinek.
Azt akarom kapni, mint amit a „társaim”,
Csak arra vágyok, hogy kitárhassam a szárnyaim!

Nem kell nekem a puszta szájalom,
Ha szánsz, az nem segít, csak bántalom...
Akárcsak mindenki, szeretetre vágyok,
Hisz az által én is boldoggá válok.

Pályázó neve: Krizsó Mónika (12. A osztály)
Intézmény neve: Bajai Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája
Felkészítő tanár: Tamás Dóra

Ember vagyok én is...

Ide születtem, erre a világra.
Nem eshetsz bele abba a hibába,
hogy elítélj vagy lenézz engem.
Hogy is mondhatnám ennél szebben.

Lehet, hogy éppen látni nem látok,
lehet, hogy ülök és ülve is járok.
Vagy éppen lehet, hogy semmit sem hallok
De szeretni tudok, s ti is, ha akartok.

Szintiszta lélekkel megérthetsz engem,
ne nézz le, s ne ítéld el engem!
Ember vagyok én is, akárcsak te,
nem vagy különb semmivel se!

Nem a sajnálatra, a szeretetre vágyom,
Arra kérlek, légy hát a barátom.
Elsősorban ember vagyok én is,
másképp néznek rám az emberek mégis.

Pályázó neve: Vörös Mercédesz Kleopátra (11. A osztály)
Intézmény neve: Bajai Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája
Felkészítő tanár: Tamás Dóra

Egy leány rövid története

Élt egy leány valahol, Ici-picit furcsa volt.	Környezettől támadás, Szóba jön a szakítás.
Arca torz, hangja lomha, Keze lassú, lába bot-fa.	Nagy a teher, sok a gond, A lány mindent meg-megold.
Mégis-mégis csak egy ember, Csupa szívvel, szeretettel.	Helyre jön a kapcsolat, Nincs negatív gondolat.
Anyja, apja úgy szereti, Félti, őrzi, dédelgeti.	A fiú nagyot lép, Meggéri a lány kezét.
Hiába a hiányosság, Sokkal jobban oltalmazzák.	Meg lesz majd az esküvő, Két gyermeket vár a nő.
Nő-nő a kisleány, Arca szebb, hangja vidám.	Egy fiú és egy leány, Ikrek lesznek netalán.
Főz, süt, takarít, Többet tud, mint amaz így.	Esküvő, boldogság, Nagyon- nagy a szorgosság.
Munkába áll, pénzt keres, Felnőtt lesz a kisgyerek.	Így élte le életét, Boldogabban, mint Te vagy Én.
Jön egy úrfi, helyes lenne, A lánnyal esik szerelembe.	

Pályázó neve: Vác Orsolya (12. A osztály)
Intézmény neve: Bajai Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája
Felkészítő tanár: Tamás Dóra

Egy versenynap a sok közül

Már két órája hallgattam az autó egyenletes zúgását. Ismét versenyre utaztunk, ezúttal messzebbre. Átszeltük a fél Alföldet, mire kiszállhattam a hátsó ülésről, hogy kinyújtóztassam elgémberedett lábaimat. Füleltem, hátha meghallom a számomra kedves hangokat a nehéz utánfutóból, amit a terepjárónk húzott. Mindenki sertepergelt körülöttem. Lapátok csattantak a betonon, seprűk sercegték és végre meghallottam; nyerítés. Nem az én lovamtól jött. Lepke egészen addig nyugodtan állt az utánfutóban, ameddig elérkezett a levezetés ideje. Csupán „lelki támaszként” vehettem részt a folyamatban. A fehér rámpa mellett álltam, hogy a lovam valami barátságosat véljen felfedezni a külvilágban, amint elkezd a számára oly kellemetlen kitolatást az ideiglenes állásából.

Öt perc kellett ahhoz, hogy mindenki megnyugodjon. Kezembe kaptam a vezetőszárat és bizonytalan léptekkel indultam el a falnál lévő fémkarikákhoz, amihez a lovam kiköthettem. Az edzőm belém karolt.

- Aggódsz, látom rajtad. Nyugodj meg, nem ez lesz az első versenyed. – hallottam a hangján, hogy mosolyog, de nem fordítottam felé a fejem. Mindig kellemetlenül éreztem magam az új környezetben. Szerencsére a lovamról mindez nem mondható el. Egyből tudta, hogy a számára legkedvesebb dolog következik, az ápolás.

Segítséget kaptam a húgomtól. Ügyes kézzel fonta a lovam sörényét egy csutakoló ládán egyensúlyozva, hogy csinos bogycát tekerjen a kész fonatokból. Én szerencsére gond nélkül elértem Lepke hátának legmagasabb pontját is. Már hárman vizsgálták hümmögve a lovam, mire megállapították, hogy teljesen tiszta és készen áll a szerelésre. Mielőtt ez megtörtént volna, az edzőm a kezembe nyomott egy kis papírt.

- Típellj. – mondta szórakozottan.

- Második? – kérdeztem sóhajtván, mire a húgom kuncogni kezdett. Utáltam az elején indulni bármilyen versenyben. A díjugratásban meg pláne. A rajtszámom miatt már mehettem is öltözni, így Lepkét sem vihettem el legelni a nagy megmérettetés előtt. Hűvösre fordult az idő annak ellenére, hogy szeptember második hétvégéjén jártunk. Az autóban öltöztem át komótosan, minden részletre ügyelve. Ezután csak a fehér nadrágom jelentett kihívást, el kellett húzódnom a kíváncsi lóorrok elől, amik sárgarépát kutattak a hófehér ruhadarab zsebében. A zakómat igazítottam éppen, amikor utánam szóltak.

- Megyek... - a húgom kíséretében ismét a lovam mellett álltam. Ő is fontos feladatot kapott, tartotta Lepke fejét, nehogy örömeiben hozzám dörgölőzzön, összekelve a nem éppen lóbarát ruhámat. A fehér csak addig volt fehér, ameddig le nem ment a versenyszámom.

Az invédők feltétele után a nyergelésnek álltam neki, amit kifejezetten nem szerettem ilyenkor. A fehér nyeregalátétem ugyan kiemelte a lovam rozsdafakó színét, de sosem sikerült rendesen a helyére igazítani. Most mégis megküzdöttem vele és a kantározás végén elégedetten simítottam meg a lovam homlokát. Nyugodtan állt mellettem, amíg az edzőm végignézte a munkámat, és a vállamat veregetve megállapította, hogy én nyertem nem pedig a fehér nyeregalátét. Lepke az orrát a vállamhoz fúrta, megvakargatta a nyakát, hogy kissé megnyugodjak. Ugyanis most jött a feketelevés. Idegen hely az egy dolog, de idegen lovasok

között dolgozni egyenesen a rémálmom volt. Mindezek ellenére imádtam versenyezni és mindenkinek megmutatni, hogy mennyit fejlődtem a lovammal, mennyire keményen dolgoztunk, hogy idáig eljussunk.

A pályabejárás gyors és személyes dolog volt. Mindenki a saját edzője mellett számolta a vágtaugrásokat, hosszúra nyújtva versenyöltözékbe bújtatott lábaikat. Lepke is hatalmasakat lépett, szerencsére nálam az edzőm sokkal pontosabban számolt.

- Erre figyelj oda! – intett óva.

- Nem szeretem a meredeket. – paskoltam meg fintorogva az ingatag rudat. A bemondó nyugodt és monoton hangon, valószínűleg a mai nap már nyolcadszorra mondta be, hogy az időnk lejárt, hagyjuk el a pályát.

Kengyelállítás után már Lepke hátán ültem. A sörényét dörzsölgettem marján, kellemes szokásom volt, ami igazán megnyugtató. Elsétáltunk a bemelegítő pályáig, ahol helyet kértem az oktatómmal együtt. A szél lágyan fújni kezdett és a lovak illata keveredett a sült kolbászával. Megkordult a gyomrom, de a győzelmi ebédet a végére tartogattuk. Különböző lovak patája puffant tompán a homokban, ritmikusan. Összeszorítottam a szemem és nagyot szippantottam a furcsa illatkavalkádból. Legalább öt edző emelete fel a hangját egyszerre, hogy saját lovasainak tanácsokat adjon, utasítást, vagy éppen leszidja, amiért „Dajka már megint kikerülte az akadályt”. A pálya egyik részén léptem be a lovamat és melegedtem be folyamatosan én is. Az izmaim lassan ellazultak a kellemetlen merevségből, amit a hosszú út és az izgalom okozott. Most már csak Lepke volt, a verseny és én.

- Figyelsz? – és az edzőm is. Igen. Megint elkalandoztam.

- Persze. – bólintottam, de halk horkantásából tudtam, hogy észrevettem, másfelé jártam. Lepke egyre ruganyosabban mozgott alattam és élvezte a munkát. Sajnos gyorsított ütemben kezdünk hozzá a munkához, nagyjából tíz perc múlva már lassú, ütemes vágásban haladtunk a külső patanyomon, hogy aztán az első gyakorló ugrásunkat végezzük el. Nyolcvan centiméter egy fiatal lóval, mégsem aggódtam. Talán egy kicsit hamar rugaszkodtunk el és az ugrás íve miatt kellemetlenül érkeztem, de nem estem le. Az edzőm folyamatosan beszélt hozzám. Már nem voltam ideges és nem is izgultam, amint elkezdődött a lovaglás. Semmi pénzért nem vallaná be, de ez a sok beszéd arra szolgált, hogy ő nyugodjon meg. Párszor megismételtük az ugrást különféle variációkkal. Meredek, x, és a többi. Lepke mindig magasán tartotta a fejét ugrás közben, és amikor haladtunk, akkor is büszkén húzta ki magát. Igazi versenyző alkat volt. Otthon is mindig pörgős volt, de ilyenkor azt szerette, ha mindenki őt nézi. A lovaglásra koncentráltam, de hallottam a fényképezőgépünk jellegzetes zárhangjának kattanásait. Lepke biztosan most is csodaszép volt.

Bemondták a nevem, a lovamét, és már a pályára hívtak. Az előző versenyző azonnal magasra tette a lécet, de bízam magunkban, a sok kifizetődő edzésben, és határozattan léptetem előre a lovam a pályán.

- Menni fog kislány. – paskoltam meg Lepke nyakát, amikor köszöntöttem a zsűrit. Tettem egy gyors kört, és amikor megszólalt a csengő, áthaladtunk az indítókapun, és elkezdődött a mi versenyszámunk.

Ugyan az ugrásokra koncentráltam, mégis minden megütötte a fülem. Egy kisgyerek, aki fagyíért sír a csípős őszi időben, egy kisebb csoportnyi lovas lány vidáman nevetett, csevegett valamiről. A versenyt fotózó hivatásos emberek már kattogtatták fényképezőgépeiket, edzők vitatták meg halkán a mi teljesítményünket. Elhaladtam a velem érkezett kis csapat előtt is, pontosan tudtam, mikor megyünk el előttük annak ellenére, hogy nem is arra figyeltem. Az első akadály a kiszámolt öt vágtaugrás után el is érkezett. Fojtott hangot és szisszenést hallottam a bal oldalamról. Edzői szisszenés volt, valószínűleg Lepke bemutatta tökéletes

bravúrját; képes úgy átugrani az akadályok fölött, hogy az utolsó pillanatig izgalomban tartsa a nézőközönséget. A lába pár centivel suhan el a rúd fölött, mégis tökéletesen pontos. Rohanós természetét azonban nekem kellett kordában tartanom. Elégedetten fűjtatott, élvezte a figyelmet. Tökéletesre fésült farka zászlóként lobogott utánunk az összetett ugrás után. Tíz akadály hibátlan átugrása és a gyorsaság jelentette most a győzelmet.

- Szűkebben balra... úgy-úgy. Ne felejtse el az oxert a közepén. – az edzőm fojtott hangja érkezett ezúttal jobbról. Sok kis elégedetlen hangot hallottam a nézők felől. Az sosem jelentett jót, ha valakinek a felkészítője, edzője vagy akárkije közbeszól. Pontlevonás. Nekem pedig folyamatosan duruzsolt ő, hol erről, hol arról az oldaláról, a fordulókra figyelmeztetve. Másra nem is volt szükségem... Az óra és a zsűri sátor azonban hangot nem adott. Többen fölálltak, székek nyikorogtak és úgy nézték végig, ahogy Lepkével az utolsó akadály fölött szállunk, hibátlan és felettébb hajmeresztő pályát hagyva magunk után. Taps következett és az eredményem.

- Hibátlan pályát láthattunk Hegyi Lenkétől és lovától, Lepkétől. Nulla hibaponttal, nyolcvanhat másodperccel átvette a vezetést. – a mikrofon hangja elhalt, a zsűri sátor előtt ismét köszöntünk mielőtt elhagytuk volna a pályát.

Mérhetetlen örömmel paskoltam meg a lovam nyakát és hosszú száron kilépve a pályáról két kézzel borzoltam össze a sörényét, amennyire a fonatoktól tudtam.

- Nagyon ügyes voltál. Elképesztő. – borultam elégedetten előre, hogy kinyújtsam a hátam.

A marján támaszkodtam két kézzel és éppen úgy néztem ki, mint egy krumpliszák, ami éppen lefordulna a ló hátáról. Mindenki érkezett a gratulációkkal, de én nem szerettem előre örülni. Egy gyors edzői kiértékelés után elmehettem Lepkével levezetni a sok izgalmat. Nem mentem messzire, a helyi tereplovagló ösvény kezdetén léptem le őt. Mindketten jól elvontunk, amikor a nevemen szólítottak. Nem tudtam mennyi idő telt el, de éppen azt ecseteltem a lovamnak, hogy jövő héttől a türkiz szettel fogom felszerelni az edzésekre.

Ideje volt részt venni a díjkiosztón. Szerencsére összevetés nem volt, egyértelmű lett az eredmény. Izgalmamban egy elszabadult sörénytincset csavargattam az ujjaim között, ami kiszabadult Lepke fonatából. Már a második és a harmadik helyet is kihirdették, és engem még mindig ne mondtak be. Ekkor már széles mosoly terült el az arcomon, és halk győzedelmes hangocskát adtam ki, amikor fennhangon bemondták, hogy elsők lettünk. Ismét megdicsértem Lepkét.

Balra fordulva kezet szerettem volna nyújtani a bírának, aki a díjat adta át. A lovam is büszkén kihúzta magát, hogy a kék szalagot a kantárjára tűzzék, mégsem történt semmi. Összeszorítottam a számat és éreztem, ahogy az edzőm finoman megszorítja a jobb könyökömet. Pár percig lefagyva vártam a verseny szerint megszokott baloldalamon a bírát... Átfordultam a jobb oldalra, és ismét mosoly kíséretében átvettem a díjamat és kezet is fogtam az úrral. Zavart helyzetemben a másik személynek hirtelen nem találtam a kezét, de egy kis segítséggel a vékony női kezet is megszoríthattam.

A nézők nagy része ekkor vehette észre, hogy vak vagyok és az egészségesek között egyedülként rejtegettem a titkomat az egész verseny alatt. A bírák tudták, de mások egészen eddig még csak észre sem vették.

Most már nem bántam. Büszkén húztam ki magamat, ahogy a lovam is tette. Igaza volt. Sikeresen kvalifikáltunk, ideje ünnepelni.

Pályázó neve: Szabó Anikó (11. A osztály)
Intézmény neve: Bajai Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája
Felkészítő tanár: Tamás Dóra

A szeretet emberei

A mai ember kegyetlen.
Átgázol mindenem.
Másokat nem kímélve,
hogycéljait elérje.
De vannak, akik nem!
Hogycikik ők?
Hát a fogyatékkal élők.
Ők minden nap küzdenek
s ők nem ítélcznek.
Ők az élő példa rá
hogymilyen kegyetlen az élet.
De sokan ezt nem értik meg.
Sötét hely-e világ,
de ők beragyogják.
Hogymivel?
A belőlük áradó hatalmas szeretettel.
Ők itt vannak!
A múltban, a jelenben s a jövőben.
S sokan ezt elfelejtik.
A kincses láda is belül ragyog.
Ők nem betegek, ők is csak emberek.
A szívük helyén.
Az eszük helyén.
S a lelkük tisztább, mint a tiéd.
Ezek után elítéled?
Hidd el nem éri meg.
Ők nem ítélcnek.
Ők csupán szeretnek.

Pályázó neve: Szulimán Dominika (11. B osztály)
Intézmény neve: Bajai Szakképzési Centrum Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,
Szakközépiskolája és Kollégiuma
Felkészítő tanár: Gesztesi Tímea

Anne harca a tolókcocsival

Egy átlagos lány vagyok, mint a legtöbb. Tizenöt éves vagyok boldog életet éltem a családommal tavalyi év novemberéig.

Elmesélem mi történt. Úton voltam hazafelé, mikor mentem át a zebrán és egy autó pedig olyan sebességgel jött, hogy nem tudott megállni, én pedig visszaugrani a járdára sikeresen elgázoltak. Komoly sérüléseket kaptam, amelyektől agyrázkódásom lett és deréktól lefele lebénultam. Az orvosok szerint kezelésekkkel újra járhatok, de az még rengeteg idő. Nem igazán bízok benne, ez az eset teljesen tönkre tette az eddigi életemet! Talán egyszer menni fog, viszont alig látok rá esélyt, hogy a közeljövőben bármi is változna a helyzetemmel kapcsolatban. A baleset után volt egy kis emlékezetkiesésem is, de jó egy hét után minden helyére állt a fejemben... De csak a fejemben... A barátaim: Alexa, Tina és Attila mellettem állt és a szüleim minden nap bejöttek a kórházba. Az Attilával töltött idő volt a legjobb mindig megnevetett, megígértettem vele, hogy minden gyógytornára eljön velem. Nem kellett sokat kérlelnem, úgy tűnt boldogan kísérget.

Így hát a napjaim valamiféle rituálévá váltak az elején: A lányok felváltva kísérgettek a suliba. Attila pedig minden nap hazajött velem és együtt tanultunk, hogy gyorsan bepótolhassam a lemaradásomat, majd hétfőn és pénteken gyógytornára mentünk. Nagyon örültem neki, hogy vele lehetek, mert tetszett nekem, de ő nem tudott róla. Barátnőim pedig tudták, de megígérték, hogy nem mondják el neki.

Az első napom az iskolában nagyon félelmetesnek ígérkezett. Épphogy hozzászoktam a tolókcocsihoz otthon, máris az iskolában is be kellett mutatnom tudásomat. Félttem, hogy mit szólnak majd hozzá az osztálytársaim, hiszen ismertem őket, az ítéleteiket, és hogy mennyi mindenért képesek kiutálni vagy kiközösíteni az embereket. Elég volt egy rossz szó, és már nem is volt az ember az adott társaság tagja. Ettől nagyon félttem. Ha baj lesz segíteni fognak? Ezek a kérdések kavarogtak a fejemben. Nem tudtam, mi tévő legyek nem lehettem mindig a barátnőim terhére. A félelem ellenére izgatott voltam, hogy mi lesz. Izgatottan vártam, teli félelemmel, így hát másnap reggel korán keltem pontosan hatkor, hogy eltudjak készülni mire jön Alexa. Így is tettem gyors elkészültem és hétre Alexa csöngetett és édesanyám ajtót nyitott neki. Alexa nagy mosollyal jött be.

– Hali! Na, készen állsz a sulira? – Kérdezte Alexa.

– Szia! Elég félek... – szólaltam meg halkán.

– Nem kell aggódnod! Minden tök jó lesz, a többieket is már mióta ismered! – biztatott barátnőm.

– Igazad van, azt hiszem.

Sajnos beigazolódott, amitől félttem, minden ismerős és persze idegen is minket nézett, azaz engemet. Sosem éreztem még ennyire, hogy azonnal a föld alá akarok süllyedni, ha kell székestől együtt. Ugyan tudtam, hogy ez totál természetes az emberek körében, mert minden, ami újdonság, vagy szokatlan, megbámulják, de most csak még rosszabbul éreztem magam tőle. Vissza akartam fordulni, hazamenni, és ki sem mozdulni a házból. Persze Alexa is érezte, hogy depizek, így hát igyekezett minél jobban elterelni a figyelmemet. Beszélt a suliról, a

családi dolgairól és a legújabb sorozatokról, amiket elkezdett nézni az elmúlt napokban. Az iskola előtt már vártak a barátaim.

– Sziasztok! – köszöntünk egyszerre.

– Hogy érzed magad, kicsi lány? – kérdezte Attila.

– Aggódom. Az utcán mindenki engem bámult... – panaszkodtam.

– Felejtsd el, te is tudod milyenek az emberek. – mosolyogtak rám a lányok egyszerre.

– Nem lesz semmi gáz. – kacsintott Attila, én pedig szinte füli pirultam.

– Pontosan! Viszont, jobb, ha elindulunk órára. Nem akarok ismét késni... – Ajánlotta Tina.

Elindultunk az osztályba. A folyóson mindenki bámult. Nagyon zavart. Beültünk az osztályba.

Becsöngettek az órára. Osztályfőnökkel volt az első óránk üdvözölt, hogy újra itt vagyok. És

megkérte a többieket, hogy legyenek mindenre a segítségemben, míg megszokom ezt az új

helyzetet. Figyeljenek és segítsenek, ahol tudnak... Rettentően kínosan éreztem magamat, én

nem kértem ezt, hiszen nem az eszemet vesztettem el, hanem a járási képességemet, vagy mit... Én

még mindig ugyanolyan vagyok, mint a baleset előtt... Így telt az egész nap, minden tanár

sajnálta, a diákok kinéztek maguk közül, vagy megszóltak... A nap végére úgy éreztem, hogy én

ebbe az iskolába soha többet nem akarok és nem is fogok visszajönni. Szerencsére Attila

hazakísért, és végig ott volt mellettem. Jólesett. Legalább volt valami pozitív a mai napban.

Korábban érkezett, hogy segítsen elkészülni, de nem volt rá szükségem, én is megtudtam

csinálni. Így hát picit hamarabb is indultunk, aminek rendkívül örültem, hiszen így több időt

tölthettem Attilával, beszélgettünk az úton. Rengeteg érdekes dolgot mesélt, ami belefért abba

a rövidke félórába. Nagyon ideges voltam jobban, mint reggel. Az óra kimerítő volt, és minden

reményemet elvesztettem, hiszen nem éreztem semmi változást. Azt hittem, már az első

alkalom után fogok érezni valamit a lábamban, valami kis jelet arra, hogy majd egyszer tényleg

járhatok... De nem volt itt semmi a fáradtságon kívül, ez pedig lelombozott.

Vége lett az órának Attila egész végig kint ült és várt engem. A tanárnőm azt mondta, hogy hat

hónap alatt eltudjuk érni azt az eredményt hogy tudjam mozgatni majd hat hónap után már járni

is! Egy év kell, hogy sikerüljön! Nagyon megörültem a hírnek, mégis nehezen hittem el.

Kimentem és elmondtam neki nagyon örült ő is. Azt mondta, hogy mellettem fog állni és

segíteni fog mindenben. De egy év az sok idő és nem is biztos, hogy sikerül bármi közbe jöhet.

Haza kísért elköszönt és ment is haza. Bemenetem a szobámba majd gyorsan írtam a csajoknak

hogy mit mondtak ők is nagyon örültek, ahogy persze a szüleim is, akik a munka miatt nem

tudtak elkísérni. De úgy gondoltam, hogy utána olvasok, mit írnak az interneten erről az egész

bénaságról, gyógytornáról, sikerekről. Sok olyan dolgot találtam, ami kicsit elbizonytalanított

sok ember írta, hogy neki nem változott semmi fölöslegesen járt el, de valaki pedig azt írta hogy

újra teljes életet él. Most akkor sikerülhet? Vagy csak álreményekbe ringatnak? Nem tudom

mit higgyek. Kicsit elbizonytalanodottam, hogy sikerülhet e, bár tény és való, nem is hittem

benne. És mi van, ha nem? Örökre ilyen maradok.. mindenki meg fog bámulni az utcán minden

egy nap? Örökre egy nyomorék ként fognak nézni rám? Én ezt nem akarom. Teljes életet

szeretnék újra élni! Valakivel meg szerettem volna beszélni, de nem engedhetem, hogy bárki is

megtudja, mennyire meggyengítettek ezek a hírek! Inkább nem mondom el senkinek se. És

szorgalmasan eljárom a gyógytornára.

Az esti vacsoránál megbeszéltük a szüleimmel, hogy miket olvastam, milyen volt a torna és mit

mondtak nekem ott. Anya szinte kioktatott, hogy igenis meg tudom csinálni és meg kell

próbálnom, nem adhatom fel az elején. Igaza volt, hiszen még igazán nem is próbáltam meg.

Ez a gondolat nagyon felbátorított, erőt adott.

Lelkesedésemben azonnal írnom kellett valakinek, hogy a terveim maradandóak maradjanak. Mégis nem én írtam, hanem nekem jött egy olvasatlan üzenetem Attilától. Lelkesen nyitottam meg és ahogy olvastam hirtelen azt se tudtam, mi merre, hány méter...

„Valamit el kell mondanom! Ma reggel Tina elmondta, mit érzel irántam! Kérlek, ne mond el neki hogy elmondtam. De figyelj, régóta tetszel nekem, de én úgy éreztem, hogy nem szeretsz csak barátként. De mivel ma reggel meg tudtam, hogy mit érzel így vettem a bátorságot és el akarom mondani, hogy SZERETLEK!”

Nem tudtam hirtelen, hogy mit írjak, nagyon boldog voltam így csak annyit tudtam válaszolni: „Köszönöm, hogy elmondtad holnap beszéljük meg kérlek élőben!”

Eltettem telefonomat és nagy mosollyal az arcomon megírtam a házimat, tanultam másnapra és elmentem fürdeni majd lefeküdtem aludni. Másnap reggel Tina jött elém. Suliban már várt Attila hogy megbeszéljünk mindent. Odajött és félrehívott.

– Mit szeretnél tőlem? – kérdezte Attila.

– Csakis téged! – mondtam.

Majd megfogtam a kezét és odahúztam magamhoz és megcsókoltam! Ő nem ellenkezett. Kicsit dumáltunk majd bementünk órára. Délután pedig haza kísért és behívtam a szobámba. Leültünk az ágyamra és elkezdtünk beszélgetni, és egyszer csak megkérdezte, hogy leszek-e a barátnője. Én bezzeg azonnal rávágtam, hogy igen, mire ő csak mosolygott. Kicsit elment az idő már hét óra volt. Haza ment, én meg kimentem és elmondtam mindent a szüleimnek jobban örültek neki, mint én. Bementem a szobámba és mindent leírtam a barátnőimnek, ők csak annyit mondtak: „Gratulálok, mi megmondtuk!” És tényleg igazuk volt. Megbeszéltem velük, hogy holnap mindent részletesen elmondok egy süti mellett sulis után. Így is történt, elmentünk sütitézni és beszélgettünk. Még sose éreztem magam ilyen boldognak. Teltek a hetek, hónapok Attilával nagyon boldog voltunk. Sokszor szerveztünk négyen sütitézést és beszélgettünk. Már a szüleim azt is megengedték, hogy vele aludjak. Minden nagyon jól ment. Végre sikerült egyedül mennem újra. De ezt nem mondtam még senkinek se el. Gyakoroltam, hogy jobbnál jobb legyek és mire eljött az egyéves évfordulónk Attilával mikor elvitt vacsorázni az étteremben egyedül felálltam és odamentem hozzá. Az örömtől majdnem csak sírt, odahúzott magához és nem engedett el.

Tanulságként levonhatom azt, hogy sose szabad feladni, mert ha nem próbáljuk meg akkor biztos hogy nem fog sikerülni! Nem más véleményére kell hagyatkozni, hanem a sajátunkra. Ha meg akarjuk csinálni, nem szabad feladni! Mindig van remény és megkell csinálni, sosincs lehetetlen! Örülök, hogy támogattak engem a barátaim és a családom köszönhetően nekik és saját erőm végett sikerült mind ezt megtenni. Nem tudom, hogy hogyan fogom meghálálni mindenkinek a támogatást és azt, hogy nem adták fel és segítettek. Az orvosok és mindenki más még az idegen is, aki segített nekem, igazán akkor tudjuk meg hogy milyen az ember ha baj van mert ha valaki segít az rossz ember nem lehet.

Köszönöm mindenkinek! A harcot én nyertem és nem a tolókoszi!

Pályázó neve: Remetei Vanessza (12. C osztály)
Intézmény neve: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő tanár: Petróczki Mária

Semmi sem természetes

Barnabás vagyok. 13 éves. Szentendre külső kerületében élek szüleimmel és két húgommal, Bettivel és Laurával. Nemrég költöztünk ide egy panellakás 3. emeletéről. Tetszik ez a környék, nyugodt és csendes. Az előző zajos volt és néha áthallatszott a szomszédok kiabálása, ahogy a számlákról vitáztak, olykor pedig éjszaka riadtam fel a csontig hatoló, mély és erőteljes zenétől. Nem volt nekem való környék és őszintén örülök, hogy húgaimnak nem ott kell felnőnie. De nem ezen okok miatt döntöttek szüleim amellett, hogy el kell hagynunk otthonunkat.

Barnabás vagyok. 13 éves és kerekesszékes. Nem tudok sokat mondani arról, hogyan kényszerültem gurulva járni a világot. Ez egy velem született betegség, s mióta az eszemet tudom, gyakorlom a két kerék hajtását. A betegségnek furcsa latin neve van, amire nem emlékszem. CP-nek rövidítik, s csupán az emberek 0,2%-a születik együtt ezzel. Én pont ebbe az elhanyagolhatóan kis hányadba tartozom. De nem panaszkodom. A szüleim mindenben segítenek és megértik a helyzetem. Betti, aki csupán 4 éves és Laura, aki 10, nem sokat ért abból, miért nem használom a két lábam ahhoz, hogy elmenjek bárhová. Kisebbik húgom olykor járást imitálva mutatja meg nekem, hogyan lépkedjek a talajon, fussak, vagy ha ügyetlen vagyok és elesek, álljak fel és menjek tovább. Azt is mondta, ha bármikor lesz ilyen, szóljak neki és megvigasztal egy gyógygypuszival, ahogy édesanyám is tette, amikor lehorzsolta Betti a térdét.

- Ettől hamarabb gyógyul! – szokta mondani, majd egy nagy mosollyal ajándékoz meg.

A minap mentünk édesanyámmal a kötelező vizsgálatra, amire évente általában kétszer kerül sor, így nem okoz nagy gondot együttműködni az orvosokkal és nővérekkel, akik mindig segítőkészek és a végén még matricát is szoktak adni. Direkt az ilyen alkalmakra kaptam nagymamámtól a 7. születésnapomra egy matricaalbumot, aminek fedlapján Van Gogh egyik festménye van. Én jobban örültem volna egy Batman-esnek, de mamám azt mondta, ő egy híres művész, akinek csodaszép művei rengeteg embert ejtettek ámulatba. Nekem pedig tetszett a sok ecsetvonásból álló kép. Én magam is szoktam festeni, de rajzolni jobban szeretek. Szabadidőmben általában ezt csinálom fogócskázás helyett.

Édesanyám szintén szépnek találta a képet és arra buzdított, fektessek több időt a rajzolásba és festésbe, csakúgy, mint a matematikába vagy az irodalomba, amiket nagyon szeretek. Sokszor voltam versmondó és matematikai versenyeken is.

Tudtam, ezen a délutánon is kapok egy matricát, amit az albumomba ragaszthatok a többi közé. Van már pókemberes, virágos és elefántos is, de a kedvencem egy szibériai husky kutyust ábrázoló, aki kis sárga tányérja mellett ülve várja a finom falatokat. Arról fantáziáltam, most milyen fogok kapni, miközben lehajtottunk a kocsifeljárón és megindultunk a nagyváros felé.

Hideg, októberi idő volt. A kocsiban nem indult még meg a fűtés, így szorosan magamra húztam a kabátom és néztem az ablaktörlő monoton mozdulatait, amint letöröl néhány esőcseppet a szélvédőről. Az út nem volt hosszú, viszont annál döcögösebb. Kényelmetlenül éreztem magam, amiért minden úthibába hajtáskor megugrottam a helyemről, majd kicsivel később

visszahuppantam az ülésbe. Talán 10 percbe sem telt, mire odaértünk. Édesanyám már rutinból vette a kanyarokat a kórház felé. Péter bácsi, a házi orvosom mindig az ajtóban szokott rám várni, és ez ma sem volt másként. Lassan leparkoltunk a kórház elé, az ablakra tapadva kukucskáltam ki a párás üvegen. Tenyeremmel letöröltem egy kis felületet, ahonnan már szabadon láthattam, s ahogy megpillantottam szeretett orvosomat, heves integetésbe kezdtem. A következő pillanatban édesanyám kinyitotta a jármű ajtaját és kiemelt rajta, gurulószékeembe emelt.

- Szervusz, Barnabás. – köszöntött az orvos. – Hogy vagy?
- Jól, köszönöm, Péter bácsi! – mondtam, talán a szokásosnál is vidámabban. Látva orvosom fáradt arcát, fel akartam vidítani. Sikerült is, hiszen mosolyra húzta a száját.
- Ennek nagyon örülök. Ugye elhoztad a matricaalbumodat? – kérdezte.
- Hát persze! – csillant fel a szemem, s előhúztam a kis füzetkét, amit a kabátomba rejtettem az eső elől.

Eközben kinyitott egy piros esernyőt és felém tartotta, nehogy elázzak. Ezt szintén nagy mosollyal vizonoztam. Édesanyám bezárta a kocsit és mindannyian elindultunk a bejárat felé. A főterem hatalmas volt, az őszi hangulat csak úgy áradt az egész helyiségből. Mindenhol falevelek és tökök díszeltek. Egy percre meg is álltam, s mindent gondosan megnéztem, annyira tetszett a porta hangulata. Édesanyám és Péter bácsi pedig nem bánta, ők egymással beszélgettek, amíg én körbegurultam a helyiségben, majd visszaérve hozzájuk a lift felé vettük az irányt. Én mentem be elsőként és irigylésre méltó fordulatot hajtottam végre a lift belsejében, a többiek pedig két oldalra álltak. Megengedték, hogy megnyomhassam a kettes számmal jelzett gombot, majd az ajtó lassan összehúzódott. Mindenki úgy mesélte eddig a liftezést, ahogy én még sosem tapasztaltam.

- Olyan, mintha egy kis időre lebegne az ember. Csak pár centivel emelkedik a talaj fölé, mégis olyan, mintha nem érvényesülne a gravitáció, csupán a megérkezéskor – mondta Péter bácsi.

Anya bólogatva jelezte, hogy vele is ez történik, amikor elindulunk. Bár én nem éreztem ezt, el tudtam képzelni, milyen lehet.

Az ajtó kinyílt, mi pedig megindultunk a folyosón egyenesen a röntgenszoba felé. A folyosó keskeny volt, felül piros szegéllyel volt díszítve a fal, s ez az októberi hangulathoz illett, bár nem volt olyan sok dísz ezen az emeleten, csupán a falra volt felfüggesztve néhány falevél és tököt ábrázoló papírdísz. Odagurultam a röntgenszoba elé, de előttem még voltak, így ki kellett várnom a soromat. Egy néni mellett állapodtam meg, akinek törött karja a nyakában lógott, aminek mozdulatlanságát egy fehér kendő biztosította.

- Biztosan elesett – gondoltam. – Az őszi időjárás elég szeszélyes tud lenni. Tegnap még szépen sütött a nap, s ma már arra ébredtem, hogy szemerkél az eső. Remélem, abbahagyja, nem szeretem; az én hangulatom is szomorkás lesz tőle.

A néni mellett egy terhes nő ült, aki az utolsó heteiben járhatott. Tovább viszont üresen álltak a székek végig a folyosón. Csak néhány ember ült még távolabb tőlünk, akik a kórház gyógyszerárának nyitására vártak, hogy kiválthassák a gyógyszereiket. Nem sok ember hangját lehetett hallani. Mindenki magába fordulva gondolkozott és várta a sorát. Csak a bentről kiszűrődő gépek zúgását lehetett hallani és néhány elejtett szót.

Anyukám elment az orvossal beszélgetni, így magamra maradtam. Egy darabig nyugodtam ültem, majd előregurultam a szemben lévő ablakhoz. A csendben fülsiketítően hatott a kerekek nyikorgása, de a folyosó keskeny volt, így nem zajongtam sokáig. Előredőltem és a párkányra könyökölve néztem ki az ablakon. Az eső elállt, viszont a szél feltámadt. Nem volt süvítő erejű, csupán annyira volt ereje, hogy az aszfaltra hullott színes faleveleket megtáncoltassa és az arra járó járókelők bokáját súrolja azokkal. Csodaszép látvány tárult elém. A járda mellett végig nagy gesztenyefák sorakoztak. Régen ültethették őket, hiszen az eget már alig lehetett látni. A nap valahol velem szemben helyezkedhetett el. A felhők egészen takarták, csupán a sugarai kukucskáltak ki a fehér és koszos színű vattapamacsok rései között, amik fénycsíkot képezve világították meg néhány panellakás ablakát. Többek között a kórház ablakait is, amelynek üvegén a még fel nem száradt esőcseppek csillogtak. Az egész olyan megnyugtató volt. Elméláztam hosszú percekig ezen, de a kint botorkáló járókelők ügyet sem vetettek rá. Kicsik és nagyok egyaránt kint voltak a betondzsungelben, s egyik sem nézett fel, vagy akár előre. Mindenki lefelé nézett. Valaki a cipő orrát kémlelve ment, de volt, aki a telefonját bújta, s úgy ment toronyiránt. Akadtak, akik beszélgettek, sokan pedig egymást kerülgetve siettek valahova. Egy kedves osztálytársamat pillantottam meg a tömegben, s reméltem, hogy legalább ő elnézelődik, rám téved a tekintete és tudok neki köszönni. Vidámság ült ki az arcomra, könyökömre támaszkodtam, s már az ablaknak tapasztottam tenyeremet integetésre készen, de úgy tűnt, ő sem fog felnézni, vagy bármely más irányba. Leeresztettem kezemet és újra az ablakpárkányt támasztottam.

Ő maga kedves lány volt. Hosszú szőke haja kissé kócosan terült el vállán, amit az arra járó szél néha rendbe tett, de a homlokára tapadt tincseket ez sem tudta más formára bírni. Gyorsabb léptekbe kezdett, majd hirtelen futásnak eredt. Követtem tekintetemmel. A buszmegálló felé sietett, hogy elérje az éppen akkor induló buszt, amivel valószínűleg hazatartott volna. Jobb kezével a vállán lógó táskát próbálta maradásra bírni, bal kezével pedig heves integetésbe kezdett, remélve, hogy megvárja a busz. Nem így lett, hiszen mit sem törődve vele kihajtott a megállóból és végigment az utcán, majd elkanyarodott. Lilla lassan megállt és kissé zihálva dobbantott a lábával, aminek következtében a nadrágszára és a cipője vizes lett egy még fel nem száradt pocsoljától. A mozdulat fröcskölő hangot keltett, páran oda is fordultak, de látva a lány mozdulatlanságát visszafordultak és továbbmentek. Lilla szitkozódva indult meg abba az irányba, amerre a busz ment és ő is követte, csupán sétával. Nem messze lakott a kórháztól, csupán 10 percre gyalog. Nem értettem a heves kirohanását, hiszen nem nagy utat kellett megtennie. Bárcsak én is azért lennék morcos, hogy sétálnom kell! De én nem lehetek, hiszen nem tudok járni. Úgy éreztem, ezzel egyedül vagyok. Mindenki, aki körülöttem van, természetes, hogy tud járni, futni, biciklizni, s én még csak fel sem tudom emelni a lábaimat és nem lehetek olyan, mint bármely más ember, aki a későbbiekben autót fog vezetni. Ezzel sem fogok tudni segíteni szüleimnek, hiszen kerekesszékekkel nem jutok messzire. Csak az apróbb dolgokban tudok segíteni és a lehető legtöbbet megtenni, amivel hozzájárulhatok ahhoz, hogy nekik könnyebb legyen. Cipőboltban sem fordultam még körbe, hogy szemügyre vegyem minden oldalról a csinos darabot, amit azután hordani fogok. Csak egy cipőm volt, ami nem lyukadt ki és kinőni sem nagyon tudtam.

Éreztem, ahogy a kedvem egyre inkább lelankad, és már nem hozott lázba az új matrica tudata sem, amit a már meglévők közé ragaszthatok. Szerettem volna futni a busz után, vagy akár hazáig sétálni. Sőt! Büszkeséggel töltött volna el, ha édesanyám azzal bízott volna meg, hogy szaladjak le a sarki boltba bevásárolni.

Azt, hogy járni tud, mindenki természetesnek veszi, s miért ne venné? Csak nekem okozna örömet a járás tudata. Lefogodom, mások nemigen gondolnak ebbe bele.

Lépteket hallottam mögülem. Édesanyám érkezett meg. A kórterem már kiürült, s csak ketten voltunk ott.

- Gyere Barni, mi következünk – szólt mosolyogva, majd kissé eltolva az ablaktól oldalra fordított és megindultunk a röntgenterem felé.

Lehajtott fejjel nézegettem két lábamat és a két éve kapott barna bakancsomat. Már én sem nézelődtem körbe, csupán egy irányba.

Pályázó neve: Molnár Tünde Anna (11. osztály)
Intézmény neve: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő tanár: Dr. Deákné Tóth Veronika

Torz tükör

Az a nap is ugyan úgy kezdődött, mint az összes többi, átokverte nap. Idegesítően.

A szomszéd főszer kutyája pontban hatkor ébresztett a hangos ugatásával.

Erre persze a felettem élő néember teraszomon kempingező macskája is elkezdett teli torokból nyivákolni.

A két jószág ezzel a bosszantó hangzavarral sikeresen felébresztette a szemközti lakás tulajait, akik már korán reggel ordibálással indítottak. Csak látásból ismertem a húsz év körüli férfit és nőt, de az biztos, hogy akárhányszor láttam őket, mindig veszekedtek, mint most is.

És ha ez nem lett volna épp elég, még a mentő is az ablakom alatt robogott el hangos szirénázással.

Alig pár órával később, mikor már kellőképpen felhúzott a szomszédság, a nyakamba vettem a várost.

Az utcán végigsétálva megint mindenki megbámult. Igaz, hogy már fél éve ezen a környéken laktam, a sok nyanya meg tata még mindig nem tudta elfogadni, hogy egy hozzám hasonló huligán élt velük egy házban. Hiába, ez van. Erről nem tehettem.

Hibáztatni se hibáztattam senkit. Ugyan kinek lett volna szimpatikus egy láncdohányos punk, fekete cuccokkal, acélbetétes bakancsokkal, a teste legkülönfélébb helyén tetkókkal, piercingekkel, zöld taréjjal a fején, akivé váltam? És ha ezek mellett még félkarú is?

- Na ugye, megmondtam.

- Senkinek.

Teljesen egyedül bóklásztam a városban, sorra szívtam a cigarettáimat, egészen addig, míg a parkba nem értem. Ott a tiltás ellenére is megpróbáltam meggyújtani a következő szálát, de természetesen az öngyújtóm is pont akkor krepált be.

Egy fél pillanatig tétlenül, bosszankodva ácsorogtam az ösvényen, majd a közeli padon ücsörgő lányhoz fordultam.

- Van tüzed? – kérdeztem a szokásos, kissé bunkó stílusomban, ami egy kicsit megijesztette az ismeretlent.

- Bocsáss meg, de nem dohányzom. – válaszolt a lány barátságosan. Kisöpörte a szemébe lógó, barna haját az arcából, és kicsit megigazította fekete napszemüvegét is.

- Valahogy sejtettem... - sóhajtottam, majd ledobtam magam a padra, az amúgy jól öltözött csaj mellé. – Ez a nap is tök pocsék, már most...

- Miért? Szerintem egész szép nap a mai. – mondta a lány mosolyogva.

- És mégis mi olyan csodás benne? – kérdeztem keserűen.

Erre olyasmi történt, amire nem számítottam. A lány beszélni kezdett. Egy ideig figyeltem a fecsegését a különböző témákról, de aztán elkezdett bosszantani a sok pozitív gondolat, így körülbelül negyed órával később felálltam és egyszerűen elsétáltam. Amikor feltűnt, hogy a csaj továbbra is csak szövegelt, lesajnálóan horkantottam egyet, majd folytattam utamat.

Amikor hazaértem, kiültem a teraszra és rágyújtottam, miközben a fülhallgatómból üvöltött a heavy metal. Ahogy néztem a forgalmas útszakaszt a ház előtt, gondolataim visszakanyarodtak a parkos csajhoz. Az a lány izgatta a fantáziámat, nem tudtam szabadulni tőle.

Másnap délelőtt saját elhatározásomból sétáltam el a parkba. Azt reméltem, megint ott lesz a lány, bár tudtam, hogy erre nagyon kicsi az esély. Aztán megpillantottam ugyanazon a padon ücsörögve. Egy pillanatra lefagytam, majd egy hangos sóhajtás után odasétáltam hozzá.

- Öhm... hello... - köszöntem a tarkómat vakarva.

- Szia! Te vagy az tegnapról, aki öngyújtót kért, igaz? – kérdezte kedvesen mosolyogva.

- Igen, az lennék... és bocs hogy tegnap itt hagytalak egy szó nélkül... - feleltem majd leültem mellé a padra.

- Semmi baj. – vont vállat, még mindig mosolyogva.

Egy ideig csendben ültünk egymás mellett, majd a lány újra megszólalt. De most nem csak ő beszélt; valahogy arra késztetett, hogy én is válaszoltam neki. És ami még jobban meglepett: hosszú órákon át dumáltunk. Én pedig boldog voltam mellette.

Viszont mint minden jónak, ennek is vége szakadt. Egyszer csak felállt, mert mennie kellett. Kedves mosollyal az arcán búcsúzott el, majd elindult. Egy ideig még ott ültem egy ideig a padon, majd én is hazabattyogtam.

Másnap megint elmentem a parkba, ahogy az azutáni, és az azt követő napokon is, heteken keresztül. Akármilyen depressziós is voltam otthon a négy fal között, akármennyire is bosszankodtam a szomszédság miatt, az a pár óra, amit a lánnyal tölthettem, maga volt a mennyország. És egy idő után a találkozások egy része egy kicsit más lett. Először nagyon meglepett, amikor megsimította a kezemet, majd azt mondta azzal az angyali mosolyával, hogy kenjem be egy krémmel, hogy ne repedezzen ki. Máskor a hajamat simította meg, és kuncogva megjegyezte, hogy olyan vagyok, mint egy kiskakas. Pár nappal később az arcomat simította meg, és a piercingjeim felől kérdezett. Én pedig meséltem neki, minden alkalommal, mindenről, amire kíváncsi volt.

Nem tudom, hogy történhetett, de megbíztam benne. Úgy tekintettem rá, mint egy jó barátira. És ezekkel az apró megnyilvánulásainak hála, azt éreztem, ő is ugyan így gondolt rám. Viszont ott volt bennem a kétség. Egy hozzám hasonló hogy érdemelt volna ki egy ilyen lányt? Nem fért a fejembe, hogy egyáltalán miért is volt hajlandó beszélgetni velem. Nagyon sokat gondolkodtam ezen, amikor éppen egyedül voltam.

Egyszer aztán nem tudtam tovább magamba fojtani a kétségeimet, és megkérdeztem:

- Figyelj csak... miért állsz szóba velem?

- Ezt hogy érted? – kérdezett vissza döbbenet.

- Tudod, hogy értem... Hiszen látod, hogy nézek ki. Egy züllött nyomorék vagyok, akitől mindenki távol tartja magát.

Amikor rá néztem, láttam rajta, hogy valamin elgondolkodott. Aztán megszólalt:

- Igazából... nem tudom, hogy nézel ki. Még nem láttalak... - mondta, majd egy szomorkásabb mosollyal az arcán levette a napszemüvegét.

Szó szerint elállt egy pillanatra a lélegzetem, amikor azokba a szürkés-kék szemekbe néztem, amiket most már nem takart előlem a sötét lencse.

- Te... - kezdtem kiszáradt torokkal, mire bólintott.

- Igen... vak vagyok... Nem látok semmit... a te arcodat se láttam még sose...

Egy rövid ideig teljesen letaglózva bámultam a lány szemeit. Nem tudtam, mit mondjak... egyszerűen nem találtam szavakat. De szerencsére nem is kellett sokáig keresnem őket, mert folytatta a mondandóját:

- Viszont... megtanultam vele együtt élni. Teljes értékű emberként... És ha úgy nézzük, van egy jó oldala is...

- Mégis mi? – kérdeztem őszinte kíváncsisággal, kissé értetlenkedve. – Mi lehet abban jó, hogy fogyatékos vagy? Én... nem tudtam hozzászokni...

- Igaz, hogy nem látlak... viszont olyan oldaladat is megismerhettem, amit a külsőd mögé rejtasz. Olyan a tested, mint egy torz tükör, ami elrejt a valódi énedet a többi ember elől... Én át tudtam látni ezen a tükrön. És így egy nagyon közeli baráttra leltem. Mikor végzett a mondandójával, egy sugárzó mosollyal hozzám hajolt, és megölelt. Egy pillanatig ledermedtem, majd halványan elmosolyodtam és fél karommal viszonztam az ölelést.

Pályázó neve: Kabay Klaudia (11. B osztály)
Intézmény neve: Bajai Szakképzési Centrum Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,
Szakközépiskolája és Kollégiuma
Felkészítő tanár: Gesztesi Tímea

Életem története

Kis falusi életem izgalmas és fordulatokban, eseményekben gazdag. Kovács Krisztinának hívnak, gimnáziumba járok. Az én életem nem olyan, mint más embereké. Különlegesnek éreztem magam és nagyon szerencsésnek egészen addig, amíg minden megváltozott.

7 éves koromban felfedezték a zenei élethez, énekléshez való tehetségem. A hangversenyeken aranyérmeket, különféle díjakat, jutalmakat kaptam. Szüleim mindig is büszkék voltak rám, támogattak az álmaim, céljaim megvalósításában. 16 éves koromban szépségversenyeken vettem részt, ahol egyre több lehetőség tárult elém. Rengeteg barátom volt, mindenkinek segítettem, ha tanácsot kértek, vagy megosztották velem a gondjaikat. Barátnőimmal gyakran találkoztunk késő délután és beszélgettünk, hétvégenként buliba jártunk, partikat rendeztünk. Volt egy fiú a gimnáziumban, akivel közel kerültünk egymáshoz. Már 1 éve együtt vagyunk. Ő a városban lakik a falunk mellett, így sűrűn tudunk találkozni.

Egyik reggel a barátnőmmel együtt elindultunk az iskolába. Tettünk egy kis kerülőt, mert elmaradt az elő óránk. Bementünk a Városi Cukrászdába süteményt venni, majd leültünk megittunk egy kávét. Ez után az iskola felé vettük az irányt. Megálltunk a gyalogátkelő előtt, mert pirosan világított a forgalomirányító lámpa. A zöld jelzésnél átkeltünk az úttesten... vagyis szerettem volna. Baloldaltól az egyik autós nem vette figyelembe, hogy piros jelzést kapott, s áthajtott a gyalogátkelőn. Én csak ennyire emlékszek. A helyszínen eszméletemet vesztettem. Felcsapódtam a motorháztetőre és 4 métert repültem az úttestre.

Másnap a kórházban ébredtem fel és ott édesanyám mesélte el, hogy mi is történt pontosan. Csoda hogy túléltem. Súlyos fejsérüléseket szenvedtem. Nehezen tudtam mozogni, ami nagyon kellemetlenül érintett. Deréktól lefelé szinte semmit nem éreztem. Azt mondták, hogy a sok fájdalomcsillapítótól. Üvegajtón keresztül láttam, ahogy szüleim az orvossal beszélgettek. Anya sírva ment ki a várakozó terembe, az orvos idegesen tördelte a kezét.

Ezután körülbelül fél óra múlva mindhárman bejöttek a szobába ahol feküdtem. Szüleim leültek az ágyam mellé, a doktor úr az ágyam végén állt meg és felém fordult.
- Jó napot kívánok kedves Krisztina! - szólított meg a doktor Úr. Majd folytatta:
- Szeretném elmondani, hogy állapota stabil. Tegnap számos műtéten ment keresztül. A jobb karja eltört és enyhe agyrázkódása volt. Viszont van egy rossz hírem. A jobb lábára lebénult, ami azt jelenti, hogy lehet soha többé nem lesz képes önállóan gyalogolni - fejezte be mondandóját lefojtott hangon.

Szóhoz sem jutottam... lebénultam. Az egész életem megváltozott, lehet, hogy örökre.

Különböző kezeléseken vettem részt a kórházban, majd egy hét után hazaengedtek. Szüleimmal alig beszéltem, magamba fordultam. Kaptam kerekesszéket, ami megkönnyítette a közlekedést. Járó bottal még nem tudtam menni, a használatát majd gyógytornán tanulhatom meg. Nincs sok kedvem hozzá, még a szobámból sem szeretnék így kimenni. Nagy megrázkódtatás nekem ez a helyzet. Már nem mehetek többé táncolni, így minden egészem más lesz.

Két hét múlva el kellett mennem iskolába. Nem tudtam buszra ülni, ezért apu vitt el autóval. Betette a csomagtartóba a széket, majd beemelt az első ülésre. Rosszul éreztem magam, mert eddig mindent önállóan meg tudtam oldani, s most szüleim segítenek nekem a nap minden percében.

A tanterem az első emeleten van, ahová csak lifttel tudok felmenni. Amikor beértem a terembe mindenki lekezelően, furcsán nézett rám. Kivéve legjobb barátnőmet, Lucát. Ő mindenben segített nekem; a közlekedésben, a lemaradások pótlásában és egyfajta lelki támaszt jelentett.

Balázs szándékosan kerüli a társaságom, szünetekben új barátnőjével sétálgat a folyosón. Nem is érdeklődik, hogy mi van velem, a telefont sem vette fel már hetek óta. Kedden mikor vége volt a tanításnak, el kellett mennem gyógytornára. Nem volt sok kedvem, de a szüleim szerint jól tesz nekem.

Öt órára volt időpontom, már a kórház ajtájában vártak az orvosok. A rendelőbe beérkezve felették az adataimat, majd lassan kiemelték a székből. Egy fiatal orvos segített tornáztatni a bal lábamat, a jobb az meg sem mozdult, ami még mindig megrémiszt. Az orvos nagyon kedves és türelmes volt velem, ami pozitív dolog volt számomra. Láta, hogy magam alatt vagyok, ezért néha mondott pár viccet amelyeken elmosolyodtam. A torna végén kimentem a folyosóra, amíg szüleim bent beszéltek a főorvossal az állapotomról. Én addig nézegettem a kórház falán lévő rajzokat, amiket kisgyerekek készítettek. Majd valaki megérintette a vállamat és megszólított.

- Szia, Krisztina!- köszönt rám a gyógytornavezető fiatalember - Látom még mindig magad alatt vagy a történetek miatt. Azt szerettem volna megkérdezni, hogy lenne-e kedved eljönni velem ebédelni szombaton.

- Szia! Majd még megkérdezem anyut, hogy elenged-e. Ha igen akkor szívesen elfogadom a meghívást! - válaszoltam lelkesen.

Szombaton tizenegy órára eljött értem, és leparkolt a házunk előtt. Amíg elkészültem megvárt a nappalinkban.

Mikor megérkeztünk fél óra múlva az étterembe és kiszálltam az autóból mindenki összenézett a hátam mögöttes valamit suttoztak egymásnak az emberek. Nagyon zavart, úgy éreztem, hogy senki sem fogad el egy toloszékest, úgy bánnak velem mintha más lennék, mint ők. Az étterembe beérve láttam egy üres asztalt, két főre volt lefoglalva. Oda ültünk le és leadtuk a rendeléseinket. Mindenki minket nézett. Az orvos, Zoltán próbálta elterelni a gondolataimat, de nehéz volt nem észrevenni, hogy mindenki minket néz.

Mikor meghozták az ebédünket odalépett hozzánk egy magas, vékony lány, aki mint kiderült Zoltán barátnője volt. Ránézett a lány és Zoli fejéhez vágta, hogy pont egy ilyen lánnyal jött össze, mint én és, hogy lehet velem egy ilyen szép helyen mutatkozni. Szóhoz sem jutottam. Csendesen, lesütött szemmel ültem majd megkértem a Zoltánt, hogy induljunk, mert nem érzem jól magam.

Hazafelé egy szót sem szóltunk egymáshoz, csak ültünk egymás mellett. Mikor hazaértünk azt mondta, hogy szeretne itt maradni velem egy pár órát, mert nagyon bántják a történetek.

Felkísért a szobámba és ott beszélgettünk egymással. Elmondta, hogy neki így vagyok szép és nem vagyok béna, hanem különleges. Mert mindenki csak azt nézi, hogy mivel járókádé azt nem látják, hogy ugyanaz az ember vagyok, mint voltam.

Amikor mindezeket elmondta, a háta mögül egy ajándékcsomagot adott a kezembe. Hosszú

nagydoboz volt, rajta egy rózsaszín masnival.

Mikor kibontottam nagyon meglepődtem. Két járóbot volt benne.

Zoli szerint egy hét múlva már használhatom is, ha látnak javulást a tornákon.

Ezt követően minden nap Zoli jött el értem az iskolába és együtt töltöttük a délutánokat. Az életem is könnyebb lett, mivel már bottal közlekedek, ami megkönnyíti a mindennapjaimat. Egyre több barátom van, és Zolival is szorosabb a kapcsolatunk. Az emberek kezdenek elfogadni, ezért nagyon boldog vagyok. Szüleim már nem kezelnek úgy, mint egy beteg gyereket, hagynak önállóan élni. A lábam az orvosok szerint már nem fog meggyógyulni, de így is teljes életet élhetek. Előadásokat is tartok beteg embereknek, ahol segítek nekik elfogadni önmagukat, s elmondani saját tapasztalataimat.

A balesetem inkább felnyitotta a szemem, mert ott derült ki, hogy ki az, aki őszintén szeret engem és elfogad olyannak, amilyen valójában vagyok.

Pályázó neve: Rigó Dorottya (7. B osztály)
Intézmény neve: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola
Felkészítő tanár: Borbély Mária

Egy különös gyöngyszem

(Mese a néma kislányról)

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás-tengeren is túl, ahol a kurta farkú malac túr, élt árvaházban egy kislány.

Ez az árvaház egy kis patak partján állt. Sárga-fehér házacsokak díszeltek a víz partján, a rózsák illata már messziről odacsalt minden élőlényt.

Itt élt harminc gyerek, közülük a legfiatalabb kislány némán született. Aranyszőke haja, kék szeme mindig csillogott, pedig öröme nagyon kevés volt. Pöttyös kis ruháskájában el-eltűnt a rózsabokrok között, hogy ne csúfolják társai, mert nem tudott beszélni. Szegény kislány sokszor szomorkodott, senki nem akart vele játszani, hiába próbált ő mutogatással, kézjelekkel kommunikálni, de barátai csak a virágok és a patak volt. Szobatársaival soha nem babázhatott.

Telt-múlt az idő, és a kislány felcseperedett! Elköltözött egy kis erdei kunyhóba. Mindennap a közeli piacon árulta az erdőben gyűjtött virágokat és gyümölcsöket.

Egyszer egy barna hajú fiú ment hozzá vadalmát venni. Könnyen „szót értettek”, hiszen ő sem tudott beszélni. Ezután mindennap meglátogatta a néma kislányt, és segített neki, ahogy tudott. Jó barátok lettek és megszerették egymást. Négy évvel később összeházasodtak, és született három gyönyörű kedves gyermekük, deők is némák lettek.

Azonban soha nem nyugodtak bele, hogy az emberek elkerülik őket, így kitaláltak egy kézjelrendszert maguknak. Meglátta egy kedves vándor, aki éppen tőlük vásárolt. Nagyon okos dolognak tartotta, és megkérte őket, hogy tanítsák meg neki is. Majd folytatta útját, vándorlásai során sok helyen megmutatta, és lassan elterjedt az egész országban, később a kerek világon.

Közben a gyerekek felnőttek, elindultak világot látni és ámulva látták, hogy a szülei kézjelét mennyien ismerik! Az ifjak büszkén mesélték a király udvarában, hogy szegény szüleik miért is találtak ki e mozdulatokat. A király meghívta az idős szülőket udvarába, és méltó módon megjutalmazta őket, és megkérte segítsenek a néma kisgyerekeknek az országában.

Így éltek boldogságban újra együtt a felnőtt gyerekeikkel, sok-sok évig, míg meg nem haltak.

Pályázó neve: Vác Virág (7. B osztály)
Intézmény neve: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola
Felkészítő tanár: Borbély Mária

Te is lehetnél

A csend hangja szó,
Oly megnyugtató.
Csak én értem jól,
ez elvárható.

Szól, de nem hallom.
Hív, de nem értem.
Érezzék, ezt kívánom-
úgy, ahogy én érzem!

Rám néz, de nem látom.
Mutatja, de nem értem.
Érezzék, ezt kívánom-
úgy, ahogy én érzem!

Ülj le csendben,
vak sötétben.
Nézz szemembe,
s gondolj erre:
' Te is lehetnél! '

Pályázó neve: Szabó Ajsa Zelmira (7. A osztály)

Intézmény neve: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája

Felkészítő tanár: Filvig Ágnes

Ákos

Egyik nap egy tolókoscsis fiú jelent meg a csoportunk ajtajában. Társaim kicsúfolták, hogy nem tud járni, és olyan szavakkal illették, amikbe még én is belepirultam.

Nem foglalkoztak velem. Szerettem volna közelebbről megismerni, így odamentem hozzá játszani és beszélgetni. Amennyire sérült volt az olyan pukancsokhoz képest fizikailag, mint a társaim, úgy intellektuálisan sokkal fejlettebb volt. Nagyon okos volt, és nagyon jó társaság. Egy idő múlva feloldódott, és nagyon jóban lettünk. Elmondta, hogy volt egy kisebb autó balesete, ahol a gerince sérült meg, és még vizsgálják, hogy műthető-e. Sokszor segített nekem a tanulásban, amikor nem értettem a fizikát vagy a matematikát. Akkor is segített, amikor technikán nem tudtam jól összerakni a beadandót, vagy ha történelemből essét írtunk. Segített az angol fordításban, vagy az irodalom kikérdezésében. De Ő sose kért segítséget, csupán azokat a dolgokat, amik mindkettőnk számára egyértelmű volt, például eltolni a kocsi. Egyszer említette, hogy szereti nagyon a focit, és a balesete előtt kapus volt a csapatban ahol játszott, így kapva az alkalmon másnap behoztam egy kézilabdát, mivel én nem tudtam focizni, és nem is volt otthon focilabdám, de a kezében is tud kapus lenni, ha közel célzok hozzá. Tetszett neki az ötlet, így betoltam a kocsiját a kapuba, és nagyon sokat játszottunk. Ahogy közeledett az év vége megjött az eredmény, miszerint a gerince műthető! Nagyon boldogok voltunk, vártuk már az őszt, hogy műtsék. A nyáron sokat találkoztunk, egyre jobban megismertem, eltereltem a gondolatait a műtétről.

Beköszöntött az ősz, és eljött az operáció ideje. Amikor eljött a napja, nagyon izgultam Ákosért. Iskola után rohantam az első buszhoz, ami a kórházba ment. Magyon boldog voltam, amikor az orvosoktól megtudtam az eredményt, és már rohantam haza hogy megtervezzem, mivel ünnepeljük meg a sikeres műtétet. Egy hét múlva már kijött a kórházból, és elmentünk pizzázni. Ha sokat gyakorol, már áprilisban mankóval járhat. Azt mondta, minden nap gyógytornázni kell, egy szakemberrel A torna sokat segít a gyógyulásban.

Az idő gyorsan múlt. Barátom egyre jobban mozgott, már csak mankóval közlekedet. Megbeszéltük, hogy egyik délután kijöhet velem a lovardába. Az orvos mondta, jót tesz a gerincének. Mindig nagyon kitartó volt és türelmes. Ő volt a legoptimistább ember, akivel valaha találkoztam. Örülök, hogy ilyen barátom van!

Pályázó neve: Ács Nelli (5. A osztály)
Intézmény neve: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája
Felkészítő tanár: Filvig Ágnes

Csak egy mosoly

Csak egy mosoly, s csak egy tekintet,
Egy szomorú lélekhez érhet.
S az ajándék, melyet a léleknek adományozol,
Az a sötétből fényesebbet varázsol.

Színezd újra emberek életét,
Hogy ők is érezzék a világ szeretetét!
Segíts a törékeny szíveknek,
És világszépét adj a lelkeknek!

S az idő múlásával rájöhetsz,
Hogy a lelkeknek mennyit segíthetsz!
Adj szépet a szeretetre éhező embereknek,
Akik hívói a szeretetnek.

Pályázó neve: Vitéz Sára (7. A osztály)

Intézmény neve: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája

Felkészítő tanár: Filvig Ágnes

Az új osztálytárs

Átlagos sulis napnak indult a szeptember elseje.

Álmomban sem gondoltam volna, hogy ez a nap megváltoztatja a következő heteimet, éveimet. Beléptem az ajtón és a szokásos iskolai illat csapott meg. A fülem mellől halk hangok szólaltak fel.

- Van egy új osztálytársunk!

Kérdőn pillantottam feléjük és láttam is, hogy egy üres pad áll a sarokban, azonban szék nélkül. Mivel így is kevesen voltunk, mindenki izgatottan várta, hogy ki fog belépni az ajtón. Ám a tekintetek hamar egymásra szegeződtek, amikor egy tolókocsis kisfiú jött be a küszöb túloldalára. Persze, hogy nagyon szégyenlősek voltunk, mi is és a kocsis barátunk. Néma csend az egész teremben. De ezt a csöndet megtörte az, amikor szólt felénk, hogy segítségre lenne szüksége. Mindenki tekintete rá szegeződött, de csupán pár másodpercre.

Odamentünk én és a barátnőm hozzá, és megkérdeztük mire lenne szüksége. Annyit felelt:

- Segítsetek engem elhelyezni a padnál, hogy tudjak dolgozni.

Persze szó nélkül segítettünk neki.

A délutáni foglalkozáson minden személy ott volt az osztályból.

Megbeszéltem a tanárnővel, hogy esetleg nem lehetne bemutatni őt a nem elfogadó osztálytársaknak. Pár óra múlva körbe is ültük, pedig egy olyan helyre ültettük, ahol mindenki látja. Rengetek beszélgetés után végre lelátta mindenki, hogy ne külsőre ítéljünk, hanem ismerjük meg egymást.

Pályázó neve: Kardos Alexandra (5. A osztály)
Intézmény neve: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája
Felkészítő tanár: Filvig Ágnes

Annamária

Ötödikes voltam. Szeptember 2-án az első szünetben betoppant egy idegen lány, az osztályterembe.

Társaim nagyon ridegen fogadták az új lányt, mert az egyik keze hiányzott. Először én is egy kicsit rideg voltam vele, de aztán igyekeztem jobban megismerni. Kérdeztem tőle, hogy hívják, hol lakik?

Végig beszélgettük a szünetet. Nagyon sok mindent megtudtam Makóról, ahonnan érkezett, és ami a legfontosabb, Annáról is. Bizalmasan elmondta legféltebb titkait, vágyait, és annyira elbeszélgettünk, hogy nem is számított, hogy az egyik végtagja hiányzott, teljesen úgy tárgyaltam vele, mint egy egészséges emberrel. Osztálytársaim megállítottak, és kérdezték tőlem:

- Miért szólsz hozzá, ehhez a nyomihoz?

Én erre dühösen válaszoltam:

- Egyáltalán nem „nyomi”! Csak hogy tudjátok sokkal jobb barát, mint ti mindannyian.

Ezzel a lendülettel úgy otthagytam őket, meg sem álltam Annáig. Folytattuk a barátkozást. Második szünetben átültem mellé tízóraizni. Harmadik szünetben újra megszólítottak osztálytársaim:

- Bocsi az előző szünetben lévő viselkedésünkért! Meggondolatlanok voltunk.

- Persze! Mondtam meglepődve. Ő Annamária. Anna ők itt Kata, Molli, Enikő, és Sára. Örülünk, hogy osztálytársunk lettél. Mesélj magadról!

Anna a lányoknak is elmondta azt, amit nekem. Örültem annak, hogy Annának lettek barátai. Pár nap alatt mindenki megismerte őt. Elfogadtuk olyannak amilyen, megtudtuk, hogy sokkal jobb barát, mint reméltük elsőre, nagyon jó összetartó osztály lettünk. Így ment ez egészen 8. osztályig, de azt a négy évet sosem fejeltem el, azt a sok kalandot, sok szerelmet, vitát, és akadályt melyen mind átestünk és végezetül, sosem felejttem el, hogy volt egy igaz barátom.

Így hát azt ajánlom, hogy ne a külső alapján döntsünk arról, hogy milyen egy ember. Most beszélhetnék fogyatékkal élő, vagy egészséges emberről, akkor is arról döntsünk, hogy milyen ember is ő. Mert persze senki sem tökéletes. Mindenkit el kell fogadni olyannak, amilyen. Ez persze csak egy kitalált történet, de fogadjátok meg, ha egy fogyatékkal élő ember jön az osztályba, ti is így fogtok vele viselkedni, mint én Annával. Most lehet testi vagy szellemi fogyatékos, akkor is, igyekezzetek jobban megismerni, ne arról döntsétek, hogy ő most beteg. Nem! Először ismerjétek meg, fogadjátok el!

Pályázó neve: Ács Nelli (5. A osztály)

Intézmény neve: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája

Felkészítő tanár: Filvig Ágnes

Érts meg!

Szívemben minden egyes érzés, s gondolat,
Meghatározzák éjjeletem, s nappalomat.
Szívemet nyomja az a sok teher,
Amely gondolataimban hever.

Érts meg, van ilyen is az életben,
Amely örökre megmarad a lélekben!
Érts meg, emlékszel örökre a rosszakra,
S a legjobbakra!

Kis világ ez, nagy emberekkel,
Sokan tele vannak szeretettel.
Örülni kell, hogy élünk, születünk,
De akkor is terhekkkel van tele a lelkünk!

Pályázó neve: Radványi Ákos (12. C osztály)
Intézmény neve: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő tanár: Petróczki Mária

Az igazság

Az öt srác lesütött szemmel bámulta az iroda padlóját.

- Ez volt az utolsó húzásotok, megértettétek? – mondta az igazgató feldúltan. – Most vissza órára. Nyomás!

A fiúk tehetetlen dühöt éreztek magukban. A folyosóra érve Dénes ennek hangot is adott:

- Ezt nem hiszem el, már megint beköpött minket!

- Iskola után elkapjuk és megleckéztetjük.

A többiek helyeseltek.

Ők öten voltak az iskola rémei. Folyton gúnyt űztek a tanárokból a legkülönbözőbb formákban. Olykor a tanári széket babrálták meg, elrakták a krétákat, de az is előfordult, hogy dolgozat előtt padokkal és székekkel torlaszolták el az ajtót. Persze mindig más intézte a munka nehezét, így a tanárok sosem tudták, kit küldjenek az igazgatóhoz. Osztálytársaik nem mertek rájuk vallani, mert félték a következményektől. Nem voltak gonoszak ezek a fiúk, de ha valaki valami rosszat tett ellenük, azt mindig viszonzták.

De mégis volt valaki, aki dacolt a fiúkkal és kiállt az igazságért: Balázs. Furcsa gyerek volt, mindig kilógott a sorból, s ezt nem csak külsejének köszönhette. Már első látásra is eltért a hétköznapi normáktól: magas, vékony testalkatú, orra szokatlanul eltért ovális arcától és hosszú, sötétbarna hajától. Ruhái kopottak voltak, de mindig peckesen és méltóságteljesen járt bennük. Legfőbb ismertetőjegye az a ceruza volt, mely állandóan készenlétben pihent füle mögött. Ezzel írt mindig abba a titokzatos füzetébe, amit senkinek sem mutatott meg.

Betegsége miatt sosem tudott beilleszkedni, az osztályban is mindenki kerülte. Nem látta át a hétköznapi összefüggéseket, a saját álmvilágában élt. Kevés átfedés volt az ő világa és a valóság között, ezért sok nevetséges dolgot csinált. Például néha körbejárt az osztályokban, hogy összeírja a hiányzókat.

Am a legnagyobb „bűne” az volt, hogy mindig csak az igazat mondta. Sohasem hazudott, mindig tisztelte a szabályokat. Ha valaki nem tartotta be őket, azt mindig felelősségre vonta. Tőle tudták meg a tanárok, hogy éppen ki rúgta fel az iskolai házirendet. Így vált az öt fiú legnagyobb ellenségévé. Sokszor ellátták a baját, volt, hogy két hétig otthon kellett maradnia, mert a verekedésben majdnem eltört a keze. De mégsem engedett és ugyanúgy kiállt az igazságért.

Legutóbb is ez történt, melynek következményeit már ismerjük. Ezúttal a fiúk valami nagy dolgot eszeltek ki az idős földrajztanár ellen. Az osztály nehezen viselte el a tanárnőt, aki már a bemutatkozásánál is ellenszenvesnek bizonyult.

- Nem azért vagyok itt, mert itt akarok lenni, hanem mert ide osztottak be. Országszerte elismert geológus vagyok, ezért az óráimon mindenkitől elvárom a maximális fegyelmet és a rendszeres készülést. Remélem, mindenki megüti azt a színvonalat, amelyet elvárok és akkor jól meg fogjuk érteni egymást – mondta első találkozásukkor.

A fiúk nemrég megtudták, hogy a tanárnő ki nem állhatja az állatokat. Ezért összefogtak és kora reggel becsempészték egy hörcsögöt az osztályterem szekrényébe, a térdépek mellé. Persze megbeszélték az osztállyal, hogy senki nem dobja fel őket, ezt Balázzsal is megígértették. Amikor a furcsa mocorgás hallatára a gyanútlan geológusnő kinyitotta a

szekrényt, egy vidám kis hörcsög rohant ki belőle. A tanárnő reakciója minden elképzelésüket felülmúlta: sikítva rohant fel-le az osztályban, míg végül felugrott az asztalra és az óra hátralevő részét onnan tartotta.

De az akció mégsem volt teljesen sikeres: a tanárnő ismerte Balázs betegségét, ezért egyből őt kérdezte, ki tervelte ki az egészet. A fiú a legkisebb lelkifurdalás nélkül mondta ki az őt tettes nevét.

Az egész osztály haragudott Balázusra, ezt a tudtára is adták. A szünetben Dénes rohant oda hozzá bosszúsan és ráivallt:

- Miért kellett elárulnod? Megígérted, hogy nem szólsz.
- A tanár kérdezett, mi mást mondhattam volna?
- Talán hogy nem tudod, ki volt!
- De az hazugság!

Dénes közelebb hajolt Balázshoz és fenyegetően emelte felé a kezét.

- Ennek még lesznek következményei – mondta, majd otthagyta őt.

Szegény fiú nem értette, mit vétett, miért neheztel rá az osztály. Ő csak az igazat mondta.

Keddenként Balázsnak tanítás után fejlesztőórára kellett járnia. Így volt ez ma is. Mikor véget ért a különórája, fáradtan indult hazafelé. Leballagott a lépcsőn és végighaladt a főfolyosón. Itt elhaladt egy kis szekrény mellett, ahol az iskola jelentősebb eredményeit őrizték. Az oklevelek és érmek fölött, az üvegszekrény tetején meglátott egy hatalmas aranyszínű kupát, ami eddig nem volt ott. Lábujjhegyre állt, óvatosan leemelte a szép serleget, hogy közelebről is szemügyre vegye. Ahogy kezébe vette, a kupán a „Gepárdok, I. helyezett” feliratot látta. Ez az iskolai focicsapat neve volt. Hallotta korábban, hogy a fiúk egy országos mérkőzésre készültek, de nem tudta, hogy ilyen szép eredményt értek el. Kicsit irigykedett, mert ő is jelentkezett régen a csapatba, de kinevették és otthagyták. Visszatette a kupát a helyére. Nagyon magasra kellett nyújtózkodnia, ezért a szekrénynek támaszkodott. Ezzel nagy hibát követett el, mert a szekrénynek nem volt nagy súlya és a lökés hatására oldalra dőlt. Apró darabokra tört az egész, eldőltek és megsérültek benne a kupák. Néhány szép cserépedény is volt a szekrény tetején, mindegyik ripityára tört. Balázs kétségbeesetten próbálta összeilleszteni a darabokat, mikor meglátta, hogy nincs egyedül: Dénes állt tőle nem messze, kaján vigyorral az arcán.

- Te voltál! – mondta nyugodtan, ettől Balázs csak még jobban megijedt. – Tönkretetted az iskola büszkeségét. Mindenki utálni fog, remélem, ki is csapnak érte a suliból. Holnap az lesz az első, hogy elmondom az igazgatónak. Most végre megérted, hogy néha milyen fájdalmas az igazság.

- Nem teheted! Nee!

Dénes a kijárat felé futott, s eltűnt a sarkon, így a kétségbeesett fiú már nem tudta utolérni.

Elégedetten sétált hazafelé, s belül valami gonosz örömet érzett, hogy az ő kezében volt Balázs sorsa. Ha tehetne volna, már most azonnal jelentette volna a tanároknak az esetet, de ki akarta élvezni a helyzetet. Hadd érezze csak, milyen az, mikor másoktól függ a sorsa. Mindössze egy pillanatig merült fel benne, hogy szegény fiú nem direkt okozott ekkora felfordulást, s hogy mégsem igazságos az, amire készül. De ezt a gondolatát gyorsan elhessegette, örült, hogy végre megszabadulhat a nagy ellenségétől.

Este futni ment a városba. Amikor hazaért, a kapu előtt egy ismeretlen sötét alakot pillantott meg. Mikor közelebb ért, a fekete kabát és kapucni alatt szőke fürtöket pillantott meg. Majd egy lány női hang halkán megszólította:

- Te lennél Dénes?
- Igen... - mondta kissé meglepődve. – Ki vagy te?
- Egy osztályba jársz az öcsémmel. Balázs nővére vagyok.

A fiú hátratántorodott.

- Hallottam a délutáni esetről. Elmondta, hogy véletlenül nekidőlt a szekrénynek és...
- Ha azért jöttél, hogy lebeszélj arról, hogy elmondjam az igazat, akkor akár el is mehetsz.
- Az igazat? Tudod, vannak fontosabb dolgok is, mint az igazság.
- És ezt az öcséd is tudja? Mert ahányszor beköpött minket...
- Tudja jól, csak még nem látja a jelentőségét. Tudod, hogy ő autista, nehezen tanulja meg, mi az igazán fontos.
- Akkor tanítsátok meg neki! – mondta indulatosan és menni készült.
- Nem várom, hogy megértsd, de kérlek, ezt vedd el – egy kis vastagborítós füzetet nyújtott a fiúnak. – Ez a naplója. Nem tudja, hogy elhoztam, valószínűleg keresni fogja, mert ez az egyik legnagyobb kincse. Ebben vezeti az életét. Olvass bele holnapig, hátha úgy jobban megérted a helyzetét.

A fiú gondolkodott egy darabig, hogy elvegye-e, végül kissé bosszúsan elvette és becsapta maga mögött a kaput.

Ahogy beért szobájába, ledobta a kis füzetet az asztalra, s nem foglalkozott vele többet. Már épp lefeküdni készült, mikor látta, hogy a napló nyitott állapotban esett az asztalára. Érdekes képeket pillantott meg benne. A füzet első lapján ez állt: Társaim. S a cím alatt egy-egy lapon le volt rajzolva mindegyik osztálytársa. Mindegyik rajz mellett állt egy rövid leírás, hogy mi a véleménye Balázsnak az adott személyről. Megkereste a saját nevét is. A kis szőke hajú emberrajz mellett a következő leírás állt:

Sokszor követ el kihágásokat a tanárok ellen. A barátaiért mindig kiáll, megbízható ember. Igazságos, de sokszor füllent. Ilyenkor mindig visszaterelem a helyes útra és elmondom az igazat. Nem szeretném, hogy rossz ember váljon belőle. Bárcsak nekem is lennének barátaim, mint neki!

Meglepve állt a szoba közepén, füzetel a kezében. Most értette meg először, hogy Balázs miért nem engedi, hogy füllentsen. *Nem szeretném, hogy rossz ember váljon belőle.* Büntudatosan feküdt le az ágyba, s egész éjszaka nyugtalanul aludt. Reggel morcosan ébredt, s dühös pillantást vetett a naplóra. Láthatóan zavarta, hogy emiatt nem tudott aludni éjjel.

- Most már csak azért is elmondom, és így soha egy barátod se lesz! – gondolta magában.
- Iskolába menet megnyugodott, leszámolt lelkiismeretével. Végül is kirúgni csak nem fogják érte... de a diákok nagy része meg fogja vetni egy életre.

A folyosókon és termekben nagy volt a felfordulás. Mindenki a darabokra tört szekrényről suttogott. Dénesnek kedve lett volna elmondani, hogy ki tette, de jobban szerette volna az egész osztály előtt, mikor mindenki hallja.

Termükbe érve meglátta az első padban Balázst. Idegesen meredt előre, kezeivel egy ceruzát babrált. Dénes nem akarta elszalasztani az alkalmat, hogy fokozza idegességét.

- Félsz?

Csend volt a válasz. Eszébe jutottak a tegnapi esti képek, a napló, s kicsit megsajnálta az egyre vörösödő fiút. De ezeket a gondolatait gyorsan elhessegette, s hozzáfűzte:

- Most végre megkapod, amit megérdemelsz.

Becsöngettek. Pár percen belül megérkezett az irdalom tanárnő is, de nem jött egyedül: mögötte az igazgató és a focicsapat kapitánya, a végzős Berci közeledett. Nagy csend támadt az osztályban. Dénes hátulról Balázst figyelte, de szegény moccani sem mert. Végül néhány perces csend után az igazgató szólalt meg tekintélyt parancsoló hangján.

- Biztosan hallottátok, hogy valaki tegnap délután eltörte az iskolai díjakat őrző üvegszekrényt. Nem tudom, hogy direkt csinálták-e vagy csak gondatlanságból, de az biztos, hogy lesznek következményei. Van köztetek valaki, aki látta a tettest?

Néma csend. Balázs mereven nézett előre. Dénes jelentkezni akart, de nem mozdult egyetlen végtagja sem.

- Persze a segítséget díjazni fogjuk. Szóval senki?

Egy pissenés se hallatszott. Ekkor az igazgató váratlanul irányt váltott.

- Balázs, nem tegnap délután volt fejlesztőórád?

- De igen – hallatszott a bizonytalan válasz.

- És nem láttad, ki tette?

Balázs már éppen válaszra nyitotta száját, mikor valaki felállt a hátsó sorban és megszólalt:

- Én tudom ki volt – mondta Dénes kissé bizonytalanul. Balázs megrezsent, válla fölött hátranézett a fiúra. Szeme karikás volt, tekintete megtört.

- Gyerünk már! Hiszen csak az igazat mondom, nincs büntudatom. De akkor miért nem tudom kimondani? Talán mégsem mindig az igazság a legfontosabb? – tűnődött magában. – Mindegy, ha már elkezdtem, nem tehetek mást.

Lesütött szemmel állt padja mögött, majd magabiztosan az igazgatóra nézett.

- Én voltam – mondta nyugodtan. Maga sem értette, miért tesz ekkora szívességet az egyik legnagyobb ellenségének, de érezte, hogy helyesen cselekedett.

- Szinte biztos voltam benne. Szünetben gyere az irodámba. Addig élvezd ki az utolsó órát ebben az iskolában.

Balázs értetlenül bámulta az ismét füllentő fiút. Össze volt zavarodva, nem értette, miért nem az igazat mondta el arról, amit tett. Szólni akart, felkiáltani, hogy ez hazugság, de egy szó sem jött a nyelvére.

Dénes, a látszat ellenére nem lepődött meg azon, amit tett. Ő ilyen szempontból mindig Balázs ellentéte volt: társait mindig fontosabbnak tartotta, mint az igazságot. Még akkor is, ha a társa egy autista fiú.

Az osztály ebből persze semmit se látott. Ők csak azt érezték, hogy hiányozni fog a mindig eleven Dénes. Egyesek megrökönyödve hallgatták végig a vallomását, sokan azt hitték, hogy elment az esze, amiért beismerte büntetését. Az igazságot csak ők ketten ismerték, de ez már soha nem látott napvilágot.

Dénes nosztalgikusan körbenézett az osztályon, társain, a régi falakon és katedrán, majd kibámult az ablakon, s a távolba révedt. Sok szép emléke fűződött ehhez a teremhez és ezekhez az emberekhez. Egyedül ők fognak hiányozni neki.

Kicsöngettek. A tanárnő, mielőtt kiment volna a teremből, vetett még egy utolsó részvételtjes pillantást a fiú irányába.

Szünetben, mielőtt elindult volna, Balázs jött oda hozzá.

- Miért nem az igazat mondtad? Ez így nem helyes.

- Jobban éreznéd most magad, ha azt mondtam volna?

- Nem – válaszolta bizonytalanul.

- Néha sokkal fontosabbak a társaink, mint az igazság, de ettől még nem leszünk rossz emberek. Persze ez nem azt jelenti, hogy hazudni helyes, de ha az emberek érzik, hogy megbízhatnak benned, akkor annyi barátod lesz, amennyit csak szeretnél. Remélem, most már te is érted, mi a különbség a kettő között.

Indulni készült, de még egy pillanatra visszafordult.

- Még valami... Ez szerintem a tiéd – s átnyújtotta Balázsnak a kis naplóját.

- Köszönöm.

Barátai megölelték, biztatták, hogy együtt lebeszéli az igazgatót a szándékáról, de ő ellenkezett.

- Jobb lesz ez így. A jegyeim sem túl jók, egy ideje már a szüleim is fontolják, hogy átírassanak egy másik suliba. Nem sok minden fog hiányozni innen, egyedül ti, srácok. Soha nem vonult még olyan felszabadultan az igazgatói iroda felé, mint akkor. Kezében tartotta iskolai jelvényét, melyet le kellett adnia. Barátai végigkísérték a folyosón. Még azok is elkísérték, akik kevésbé szerették, sőt még Balázs is ott téblábolt a közelükben.

Pályázó neve: Vörös Livia (12. C osztály)
Intézmény neve: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő tanár: Petróczki Mária

Menekülés

Nyár eleje, késő éjjel. Egy lány bámul ki az ablakon a csillagokat figyelve. Gondolatai messze járnak. Minden nap éjszakáján így megy ez: néz a semmibe, gondolataiba mélyedve.

- Ennek a napnak is vége – gondolta magában. - És mit csináltam? Semmit. Felkeltem, ettem, olvastam és filmet néztem. Ennyi. Mindig ugyanaz. A napok meg csak mennek és mennek. Olyan jó lenne megállítani az időt! Visszapörgetni és visszamenni... jó is lenne... de nem lehet. Bármennyire is akarom, tudom, lehetetlen. Az idő nem törődik semmivel. Megy előre és én nem tudok mást tenni, mint sodródni vele, céltalan... Mi van, ha ez csak egy rossz álmom? Ha mindez nem is létezik, csak képzelem... Jaj – sóhajtott -, ezért nem szeretem a sötétséget. Ilyenkor minden eszembe jut, a fájó emlékek, a kétségbeesés, a félelem és a magány... Mégis szeretem az éjszakákat, különösképp a nyári éjjeleket, mikor a derült eget csillagok sokasága ragyogja be. Ahogy nézem őket, érzem, minden gondom elszáll, és lelkem megnyugvást talál. Ahogy rájuk pillantok, megszűnik minden és nem érzek semmit. Órákig elnézném, de lassan le kéne feküdnöm, különben nem tudok fölkelni – megnézi a telefonját. -Mi? Már ennyi az idő? Akkor alvás – ásít. - Jó éjt Brekkencs, álmodj szépet! - Brekkencs a legkedvesebb plüssállata, amit még régen a bátyjától kapott, és azóta is vele alszik. - Nem akarok aludni! – ekkor egy jókorát ásított, és habár ezt mondta, az álmoság egyre inkább erőt vett rajta, de azért még tovább gondolkodott - Vajon Elena igent fog mondani Rodrigonak? Nem hiszem, még nem tudta teljesen elfelejteni Santiagot. Bár Elenának ott van a családja, és neki köszönhet mindent. Ezen kívül Santiago már elvette feleségül azt a viperát. Bárcsak beleszeretne Rodrigoba! – és az álmoság győzött.

Eljött a másnap reggel. Anya és lánya együtt reggelizett.

- Anya, elkérhetem a lekvárt?
- Persze kincsem, tessék.
- Köszönöm. Anya, ma mikor végzel?
- Három-négy óra fele, ha minden jól megy. Szeretnél valamit?
- Igen. Hazafelé be tudnál ugrani a könyvtárba? Lenne pár könyv, amit vissza kéne vinni, és szeretnék egy-kettőt kikölcsönözni.
- Csak egyet-kettőt? – kérdezte az anyuka gyanakvó mosollyal.
- Jó. Ötöt – mosolygott a lány. - Felírtam a címüket. Itt van nálam - előhúzott a zsebéből egy papirost. - Nézd, ezek azok - azzal átadta a listát.
- Rendben. Majd elintézem.
- Köszönöm anya!
- Mit kérsz inni? Teát vagy kakaót?
- Kakaót. Nem, teát. Teát kérek szépen.

A napok gyorsan teltek, mindegyik a megszokott módon. Reggel együtt reggeliznek, azután az anyuka elmegy dolgozni és a lány egyedül marad otthon. Rendszerint olvasással vagy

valamilyen sorozattal tölti el az időt. Édesanyja délután ugyan hazaér, de még sincsenek együtt, a lány a szobájában van egész nap, míg anyukája rendszerint a ház körüli munkákat végzi.

Egyik nap azonban reggeli közben váratlan dolog történt.

- Anya.
- Igen?
- Tegnap kivel beszéltél telefonon?
- Nem fontos. Miért?
- Csak úgy. Kíváncsi voltam. Sokáig beszéltek. Nem szoktál 5 percnél tovább beszélni senkivel.
- Mindenbe beleütd az orrod. Mondták már, hogy aki kíváncsi, abból rút öregasszony lesz? Majd megtudod.
- De anya! Mikor?
- Majd valamikor, de most egyél.

A reggelit ekkor a csengő éles hangja zavarta meg.

- Ki lehet az ilyen korán? – tanakodott a lány. - Biztos anyu egyik munkatársa – és ezzel megoldottnak tartotta a rejtélyt és tovább ette megkezdett pirítósát.

Háttal ült az ajtónak, így nem láthatta a belépő vendéget.

- Nahát, Lili, így kell várni a vendégeket? Még feljűk sem nézel?
- Ez a hang! - gondolta magában – hirtelen hátrafordult és elkiáltotta magát: Bányus! Bányus! – ahogy megpillantotta bányját, mérhetetlen boldogság fogta el. – Űgy hiányoztál! – és átölelték egymást.
- Te is nekem... - mondta elcsukló hangon. Hogy vagy? –kérdezte komolyan.
- Jól. Nem kell aggódni miattam, megvagyok. – ha rosszul lett volna, akkor is ezt felelte volna és ezt bányja is tudta nagyon jól, és azt is, hogy valójában nincs minden rendben.
- De hogy? Mikor? Miért? Nem kell dolgoznod?
- Gondoltam, meglátogatom az én drága hucicámat, de ha ő nem szeretné, hogy itt legyek, el is mehetek – és elindult az ajtó felé.
- Ne menj el – szűlt utána - tudod, hogy nem így értettem, csak sose jössz haza, és most meg hirtelen itt vagy. Várjunk! Te beszéltél anyával tegnap este! De nekem mért nem szűltatok?
- Meglepetés volt.
- Meglepetés? – lepűdűtt meg. Ennél jobbat nem is kaphattam volna! Kűszűnűm!
- Jól van. De most már éhes vagyok. Nem ettem még semmit.
- Hé! Az az enyém.
- Oda nézzenek, milyen kis zsugoriak lettűnk!
- Gyerekek, ne veszekedjete! Tomi, gyere, indulnunk kell, különben elkűsűnk.
- Mányis elműsz? De hát csak most jűttél – szomorodott el Lili.
- El kell intűzni pár dolgot a hivatalban, de majd sietek vissza. Jó legyél – megpuszilta testvérét és elindult édesanyjával.

Űtkűzben mikor már kettesben voltak, rákűrdezett a fiű arra, ami nem hagyta egész idű alatt nyugodni, és ami váratlan hazajűvetele igazi oka is volt.

- Tűnyűleg abbahagyta a gyűgyűtornát?

- Igen – sóhajtott az anyuka -, fél éve. Egyszer csak azt mondta, hogy többet nem fog járni a gyógykezelésekre. Gondoltam, idővel majd sikerül meggyőzőnöm, hogy folytassa, de se rám, se a barátnőire nem hallgatott.
- Azt mondtad tegnap, hogy velük már nem is beszél, igaz ez?
- Igen - mondta szomorúan.
- Történt valami?
- Nem. Mióta abbahagyta a kezelést, egyre inkább kezdett bezárkózni. Egyik nap, mikor jöttek látogatóba, megkérte őket, hogy ne jöjjenek többet. Minden barátjával megszakította a kapcsolatot.
- Emlékszem, kiskorukban mennyire elválaszthatatlanok voltak a Rékával és a Dorkával, mindig együtt voltak. Velük is? Miért?
- Nem tudom. – mondta egyre szomorúbban - Teljesen megváltozott. Azt mondja, jól van, de tudom jól, hogy nem. Magát becsaphatja, de engem nem. Nem tudom, hogy mit csináljak!- tört ki egyszerre belőle minden kétségbeesés és fájdalom. Könnyek közepette mondta:– Olyan tehetetlennek érzem magam, ahogy látom, hogy egyre jobban szenved! Támogatom, ahogy csak tudom... de... de... - elment a hangja a zokogástól.
- Ne sírj anya. Ez nem a te hibád. Én tehetek róla. Én hülye, tudhattam volna, hogy nem ír meg mindent. Amikor elmentem, még minden rendben volt, céltudatos volt és meg akart gyógyulni. De túlságosan lekötött a munka, hogy észrevegyem ezeket az apró jeleket. Ne aggódj, anya. Együtt túl leszünk ezen is.

Napközben szétváltak újaik, édesanyja bevásárolni, míg Tamás haza ment.

- Hazajöttem. Lili, merre vagy?
- A szobámban. – hallatszott a távoli kiáltás.
- Bejöhetek, nem zavarok?
- Gyere. Nem. Sose szoktál.
- És mit csinálsz?
- Filmet néztem.
- Büszkeség és balítélet? – figyelte a DVD borítóját - De hiszen azt már láttad egy csomószor.
- Tudom, de ez a kedvencem. Annyira szeretem! Főleg Mr. Darcyt. Jó, Mr. Darcyt először nem szerettem, de a végére ő lett az egyik kedvencem, Elizabeth pedig a másik.
- És persze tőlem kaptad.
- Igen, tőled kaptam, ez a másik ok, amiért ennyire szeretem. - mosolygott boldogan.
- Lili, beszélünk kell. – próbált belekezdni, de nem igazán tudta, hogyan kellene felhoznia a témát.
- Igen? Miről lenne szó?
- Hát...tudod... Hogy van a Dorka és a Réka? Már régen láttam őket.
- Nem tudom – hangzott a rövid felelet.
- Hogyhogy? Hát nem szoktak átjönni? – tudta ő is a választ, de szerette volna azt Lilitől hallani.
- Nem.
- Miért? – játszotta tovább a tudatlant. Remélte, hogy testvére neki jobban megnyílik, mint édesanyjuknak.
- Mert nem szeretném.

- De miért nem szeretnéd? Történt valami? Megbántottak?
- Mert nem és kész. – már látta Tomi, hogy nehéz dolga lesz.
- Rendben, akkor nem kérdezem. A gyógykezelést miért hagytad abba?
- Mert nem volt értelme tovább folytatni. Többé már nem fogok tudni lábra állni.
- Nem mondhatod ezt! Mikor annyit küzdöttél! Mi történt veled? Mért változtál meg ennyire? Azt mondtad, márpedig te igenis lábra fogsz állni. Minden nap mosolyogtál, mintha semmi baj nem lenne. Mindent megcsináltál az utolsó feladatig.
- Egyszerűen csak beláttam, hogy a vágyak nem válnak valóra, mert én ezt akarom. A vágyak azért vágyak, mert elérhetetlenek. Az enyém is csak egy vágy volt.
- És inkább itthon tespedsz a világtól elzárkózva? Mindenkit ellöpsz magadtól, nem csak a barátaidat, hanem minket, a családot is! Mire jó ez? Mindenki aggódik miattad! Itthon vagy a szobádba bezárkózva és mást se csinálsz, mint hogy olvasol, és sorozatokat nézel. Mire jó ez? Miért jó ez? Mit érsz el vele? Elpazarolod a fiatalságodat! Miért? Mért nem engedsz senkit se magadhoz közel? Hova tűnt a régi vidám, kitartó, soha fel nem adó Lili? Miért fojtasz mindent magadba? Miért próbálsz mindent önmagad megoldani? – fakadt ki teljesen. Észrevette, hogy Lili sír. Nem ezt akarta, nem így képzelte el ezt a beszélgetést, de késő volt, a szavait nem tudta már visszavonni.
- Én... én csak egy teher vagyok, aki csak gondot okoz anyának, neked, Rékának és Dorkának és mindenkinek. – halk volt a hangja, a sírástól alig tudott beszélni - Semmire se vagyok képes egyedül. Tönkreteszem az életét mindenkinek... mindenkinek, akit szeretek... A kórházban éjszaka mindent hallottam. Nem tudtam aludni, rémálmok, gondolatok gyötörtek. Egyik éjjel hallottam az orvost az ápolónővel beszélni. Az ápolónő megkérdezte, hogy mikor fogok tudni újra lábra állni, és az orvos azt mondta... valószínűleg soha, ahhoz csoda kéne... De én nem hittem neki. Nem adtam fel a reményt, anyáért és érted, és magamért. Ám hiába dolgoztam fáradhatatlanul, hiába a kemény munka, minden erőfeszítés, nem lett eredménye. Végül az orvosnak lett igaza. Felhagytam a reménnyel. Félttem. Félttem a bukástól, a küzdelem hiábavalóságától. Anyának és neked is ott kellett hagyni a munkát, amit szerettetek, és másikat keresni több fizetésért, többet kellett dolgoznotok, hogy fizetni tudjátok a kezelésem költségeit. Mindezt a semmiért. A lányok is, amikor bejöttek, mindig feszélyezettek voltak, nem tudták, mit kellene csinálniuk és mondaniuk, látszott rajtuk, hogy nem szívesen jönnek. Sajnáltak... Olyan szánalmas vagyok... Nem tudom elfogadni ezt, nem tudom elfogadni ezt az életet. Újra normális szeretnék lenni! Barátokkal lenni, együtt nevetni, sétálni, futni, a természetben lenni... de nem lehetek. Nem bírom, nem bírom elviselni ezt. Menekülök fél éve a valóság elől, el a fantázia világába, a mesékbe, történetekbe, ahol bárki lehetek, megszűnnek a problémáim, megszűnik maga a világ és csak a történet van. De egyszer minden történet véget ér... utána pedig az űr marad, semmi más. – eddig bírta, most már csak zokogott és zokogott. Nagyon fáj neki erről beszélni, de a végén mégis megkönnyebbülést érzett, mintha levettek volna egy mázsát a hátáról.

Lili is sírt, Tomi is sírt, együtt sírtak.

- Butus! Hogy gondolhattál ilyeneket? Még hogy teher, gond, és baj. Mi szeretünk téged! Ha valakit tiszta szívünkből szeretünk, bármit képesek lennénk megadni, hogy boldognak lássuk. Ha szeretünk valakit, szívesen teszünk meg bármit a másikeréért, és akkor örülünk, ha segíteni tudunk neki. Szeretetlenben nem létezik olyan, hogy teher és gond. Bármilyen

nehézséggel mosolyogva szállok szembe, ha azt azért teszem, akit szeretek. Szeretlek! Anya és te vagy nekem!

- Sajnálom... sajnálom... sajnálom, sajnálom, sajnálom, bocsáss meg. Kérlek, bocsáss meg...

Ez a beszélgetés megtanította Lilinek a szeretet igazi jelentését. Ezután már nem zárkózott el másoktól, újra közel engedte magához az embereket. Barátaival kibékült, Rékával és Dorkával újra legjobb barátnők lettek. Kezdett megbarátkozni helyzetével és fokozatosan elfogadni azt. Eddig csak céltalanul sodródott az árral, most már lettek álmai. Egyszer egy nap erről beszélgetett bátyjával.

- Hugicám, mondd csak, mi a te álmod?

- Az ti-tok. – mosolygott vidáman - Ha elmondom, nem válik valóra, és én azt nem akarom. Te se akarhatod. –mosolygott.

Hogy mi volt az ő álma? Nagyon is egyszerű. Azokért élni, akiket szeret. Az álma, hogy mindenkit boldoggá tegyen maga körül és örömet vigyen az életükbe.